

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Nr. 32(272)

Anul IX
13 august 1960

SLAVĂ ŢIE,
TINEREŢE!
(pag. 3-4-5)

Fotografie de
E. IAROVICI

Profetari din toate ţările, uniţi-vă!

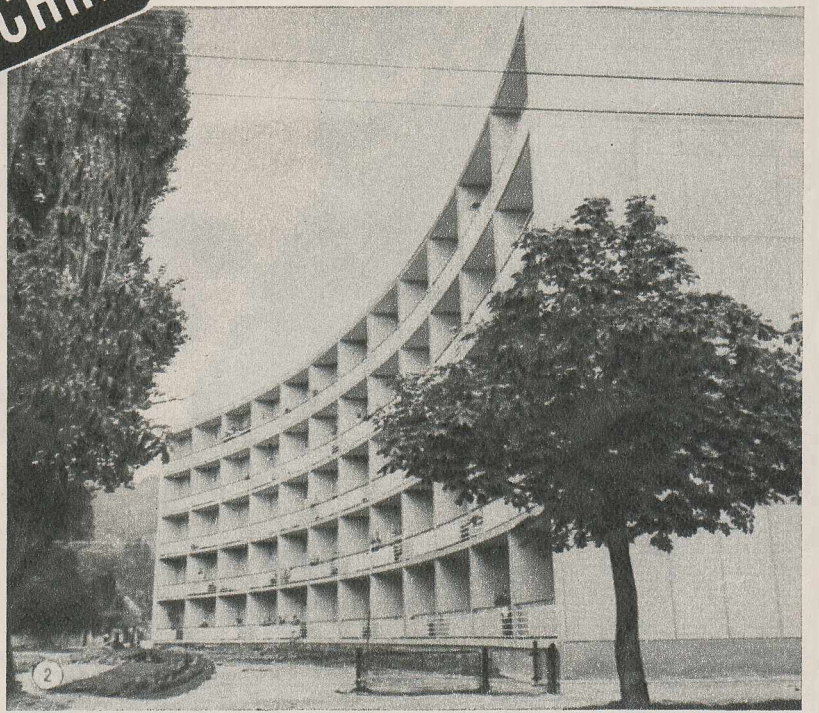
FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ŞI LITERAR-ARTISTICĂ

A intrat în funcțiune cu întreaga capacitate de producție noua filatură de la „Bumbăcăria Jilava”, utilată cu mașini noi de înaltă productivitate, care vor asigura dublarea capacității fabricii. În fotografie: noua filatură cu 21.000 de fuse.

fotocronica
FLACĂRII

①-② Pentru oamenii muncii, noi și noi blocuri de locuințe cît mai frumoase, cît mai confortabile. Fotografiile noastre prezintă asemenea blocuri din Galați (1) și Orașul Stalin (2).

③ Bătălia pentru strînsul unor recolte bogate este în toi. La G.A.S. „Mogonei”-Constanța producția medie de grâu la hectar este de 3.300 kg ceea ce va asigura un plus de 1.172.700 kg peste planul livrărilor către stat.

④ Asigurarea unui sortiment bogat și variat de conserve pentru iarnă, iată preocuparea principală a colectivului fabricii de conserve „Flora”. În afara depășirii volumului producției și îmbunătățirii calității produselor, o grijă deosebită se acordă în prezent noilor ambalaje, a căror deschidere nu va mai constitui un motiv de... enervare.

⑤ Stațiunile balneo-climaterice de pe tot cuprinsul țării cunosc în anul acesta o deosebită afliuență de oameni ai muncii care își petrec aici concedii plăcute și reconfortante. În fotografie: în frumoasa stațiune Călimănești.

Slavă ție, Tinerețe!

Fotoreportaj de Eugen IAROVICI (foto) și Tr. PROSAN (text)

Înainte de a-ți pune haine de sărbătoare te-am căutat, Tinerețe! Te-am căutat pe șantiere, pentru că te știam acolo pe cele mai înalte schele, pe macarale, pe sonde, în mine — oriunde era nevoie de avânt, de curaj, de entuziasm. Te-am căutat în uzine și fabrici și te-am găsit la gura cuptoarelor și lângă coloșii laminoarelor de foc, mînuind pîrghii de oțel incandescent. Te-am găsit lângă agregate moderne și complicate, stăpînind tehnica nouă. Te-am întîlnit pe ogoarele țării, zorind să strîngi recoltele acestei veri bogate. Te-am căutat și te-am găsit în fața planșetei realizînd proiecte grandioase. Unde nu te-am căutat? Peste tot te-am găsit!

Cu entuziasmul tău molipsitor, cu spiritul tău de sacrificiu, îndrumat de părinții și frații tăi mai mari, comunistii, ai săvîrșit în anii aceștia adevărate minuni și ți-ai cîștigat încrederea nețărmurită a poporului. Partidul te-a numit ajutorul lui de nădejde, schimbul lui de mîine. Bumbescu-Livezeni, Agnita-Botorca, Salva-Vișeu și alte șantiere ale tineretului ți-au înscris cu litere de aur numele tău. Erai pe atunci mai puțin coaptă, dar te-ai maturizat. Erai mai puțin tenace, dar te-ai călit. Erai mai puțin instruită, dar ți-ai însușit an de an cultura, știința și tehnica cele mai înaintate, avînd în Comsomol marele tău exemplu.

Planurile economice pe care le-am înfăptuit au fost pentru tine tot atîtea terenuri în care ți-ai pus în valoare minunatele tale calități.

Te-am căutat, Tinerețe, și te-am găsit pretutindeni. Te-am recunoscut în chipurile lui Niculae Ceaușu și Petre Tănase și ale celorlalți băieți din brigăzile de tineret de la laminoarele uzinelor „Republica”. Te-am recunoscut în cele 22 de brigăzi de tineret de la „Electronica”, în chipul fetelor din brigada Ecaterinei Stănciuc de la uzinele textile „7 Noiembrie”, în chipurile inginerilor brigăzilor de proiectanți de la IPROMET care lucrau la proiectarea furnalelor pentru Hunedoara, în băieții isteși din brigada lui Gheorghe Moraru de pe șantierul de locuințe din bd. Ilie Pintilie. Erai însuflețită de marile sarcini ale partidului, de vastele obiective ale

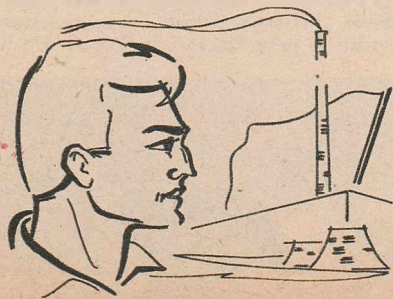
Victor MAȘEK

GENERAȚIA ENTUZIASMULUI

*Născuți în bătăliile ce-au fost
Platforme de lansare pentru vise —
Ne-am deslușit în lupte unlc rost —
Viul fulgerînd spre zările deschise.*

*Ni-e cîntul de izbîndă curcubeu
Și steag înfipt în turnurile vieții;
Asem luciri de nobil minereu
Și versul și-au armat cu noi, poeții.*

*În orice bătălie am simțit
Cum umeri noi se-alătură — putere
Și au crescut în noi, mai deslușit,
Contururile mult visatei ere.*

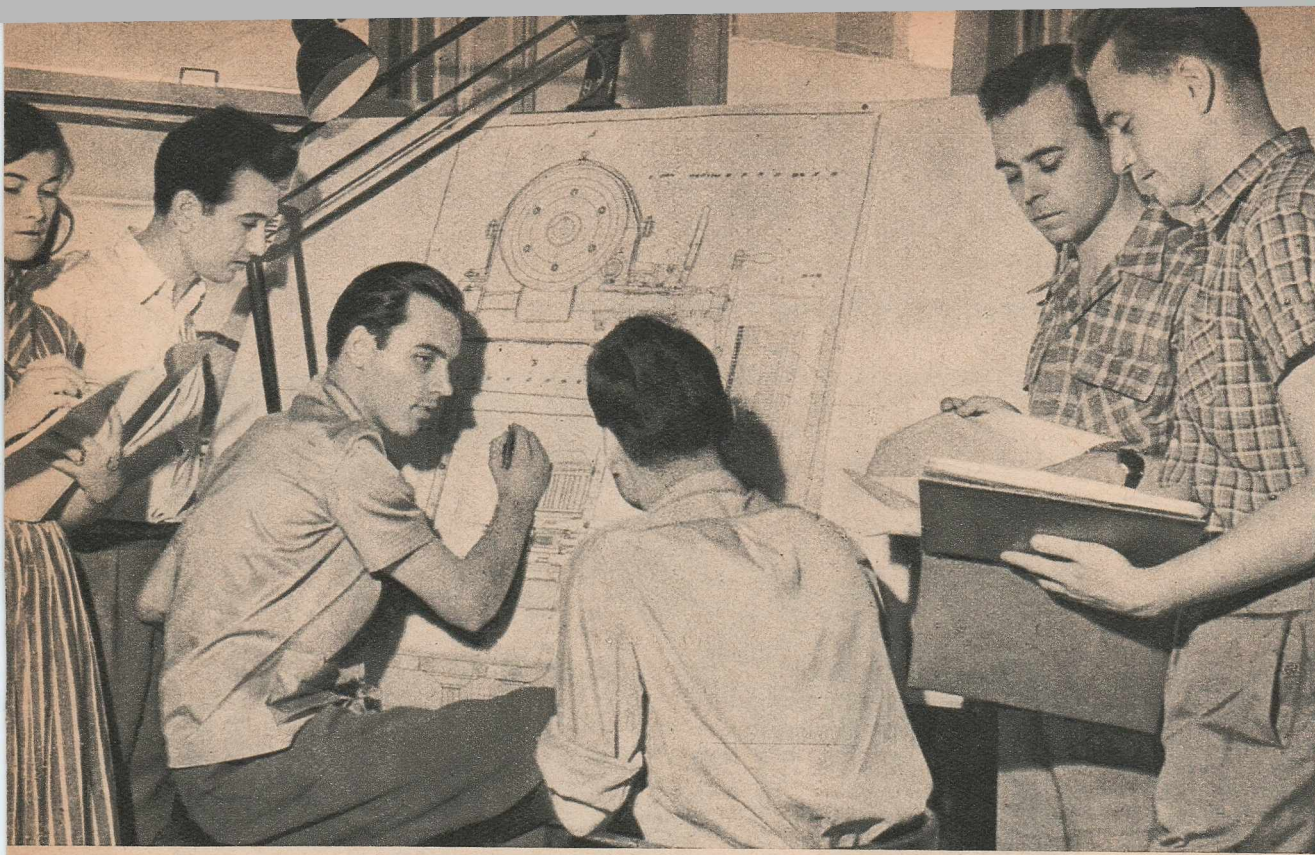
COPERTA NOASTRĂ

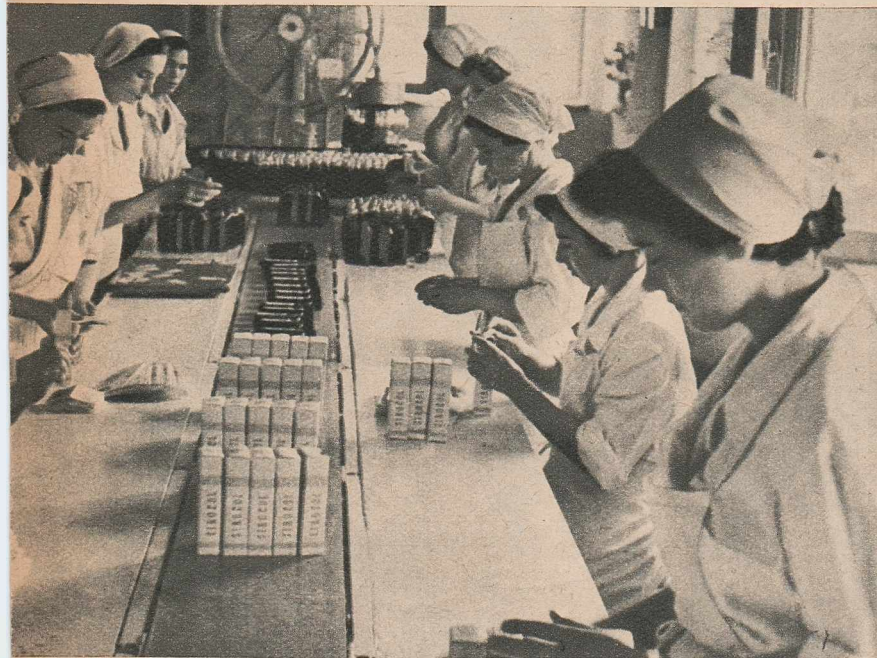
În cinstea Congresului U.T.M. utemisto Ana Răducanu, fruntașă în munca la fabrica de tricotaie „Bella Breiner”, și-a luat angajamentul să realizeze 80% (norma fiind 74%) produse de calitate I. Ea a izbutit să-și depășească angajamentul, realizînd produse de calitate I în proporție de 83%.

La bancul de probă al reglorului Ion Mihăilescu din secția montaj a uzinelor „Electronica”, Elena Stoleru, o tînără muncitoare din brigada de tineret, își lămuirește o problemă de specialitate cu ajutorul lui Constantin Bogdan (în mijloc), responsabilul brigăzii. În uzină sînt 22 de brigăzi de tineret și membrii lor, pe lângă îndeplinirea sarcinilor de plan, se străduiesc să-și ridice nivelul cunoștințelor profesionale.

planului pe șase ani. Iar în zilele care premerg Congresului tău și marii sărbători a poporului nostru, 23 August, ai pus în toate acțiunile tale ceva în plus. Lupta și străduințele tale pentru introducerea tehnicii noi, pentru ridicarea indicilor de productivitate, pentru calitatea superioară a producției și reducerea prețului de cost, pentru valorificarea superioară a resurselor naturale iau forme sărbătorești. Prin muncă, prin fapte îți cinstești marea ta sărbătoare. Îți cinstești partidul părinte, și te cinstești pe tine însăși. Slavă ție, Tinerețe!

La IPROMET, brigăzile de tineri ingineri proiectanți sînt în întrecere cu celelalte brigăzi din institutele de proiectări. Brigăzile inginerilor Gavril Scripcaru și Constantin Popa lucrează la proiectul viitoarelor furnale de la Hunedoara. În strînsă conlucrare, prima proiectează utilajul, iar a doua partea de automatizare a viitorului agregat. Cele șase brigăzi de tineret de aci au realizat în primul semestru 3.500.000 lei economii la investiții și 3.200 ore muncă patriotică în cadrul institutului, pentru urgentarea unor lucrări așteptate pe șantier. Pînă la Congresul U.T.M., brigăzile s-au angajat să mai facă încă 400 ore muncă patriotică pentru scurta realizarea termenelor unor proiecte și realizarea de economii în valoare de 2.400.000 lei pînă la sfîrșitul anului. În fotografie: inginerii Maria Radu, Constantin Popa, Gavril Scripcaru, Nicolae Padină, Ion Romașcu și Edy Dumbravă, în fața planșetei.

↑ Ecodora Cristea conduce o brigadă de tineret la fabrica de medicamente „Galenica”. Iată brigada lucrînd la banda de umplut flacoane cu siropuri. În ultimul timp brigada și-a sporit angajamentul legat de depășirea planului la 15%, iar economiile la 1.200 lei pe luna august. Totodată, și-a propus să ajute la calificarea tinerilor nou veniți în brigadă.

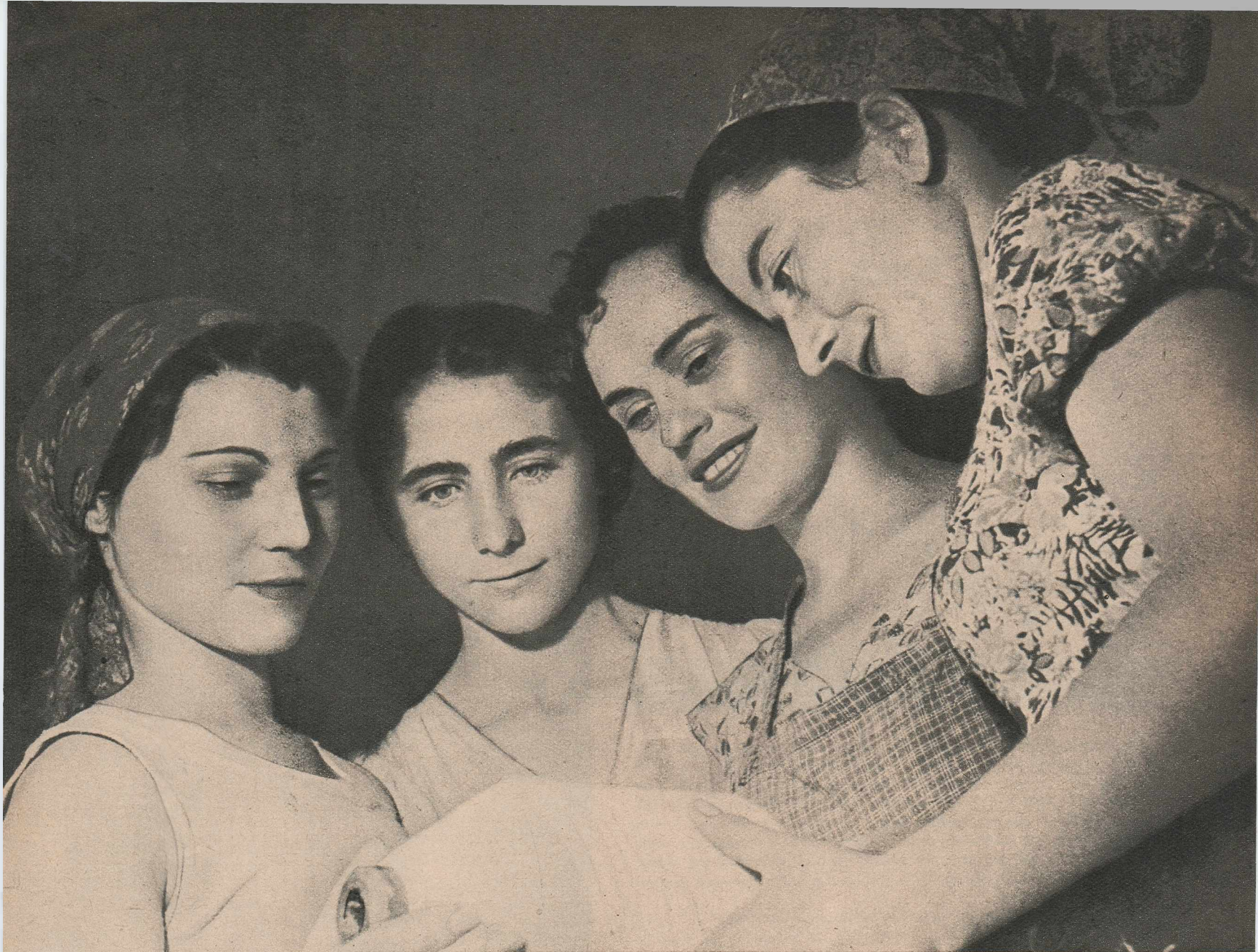
Să servești corect, amabil, să ajuți cumpărătorul în alegerea unor obiecte, să prezinți frumos marfa în rafturi, iată cîteva obiective ale brigăzii de bună deservire de la raionul de articole pentru nou-născuți al magazinului „Victoria”. Cornelia Băluța, Maria Gruber, Elena Ion și Veronica Capră se străduiesc să-și păstreze faima aceasta, cîștigată încă demult.

Brigăzile de tineret de pe liniile tramvaielor le recunoaștem ușor nu numai după plăcuțele din fața vagoanelor, ci și după modul conștiințios în care lucrează. Asemenea brigăzi au ca obiective păstrarea și îngrijirea vagoanelor pe care le au în primire, economii la consumul de energie electrică, realizarea și depășirea planului de încălziri și, bineînțeles, buna deservire a pasagerilor. Brigada lui Gheorghe Mozăceanu și Ștefan Sima stă bine la toate capitolele. Iată-o la capătul liniei 17, la ora schimbului. Manipulanții Mozăceanu și Sima împreună cu încasatoarele Mincă și Rusu predau și iau în primire vagonul.

Cea mai bună brigadă de tineret din raionul „Nicolae Bălcescu” în industria alimentară. Titlul acesta l-a cîștigat brigada utemistei Cornelia Manafu din secția îmbuteliat a fabricii „Filimon Sîrbu”, prin realizarea de mari economii, prin calitatea lucrului și prin disciplină. Fetele din brigada Corneliei Manafu nu neglijează nimic. Pînă și lipirea unei etichete pe sticlă este făcută de ele cu o grijă deosebită. Pentru cumpărători, ele știu că aceasta are importanța sa.

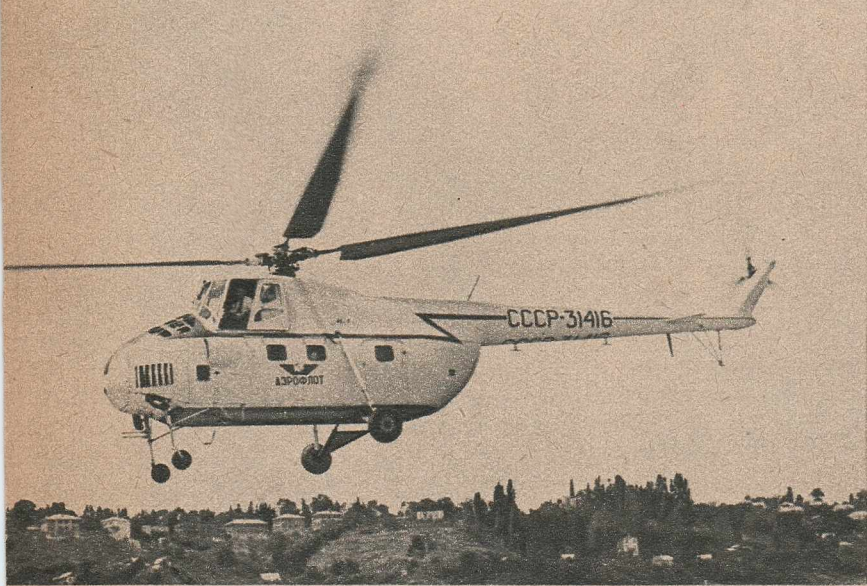
↑ Patru fete din brigada de tineret condusa de Ecaterina Stanciuc de la uzinele textile „7 Noiembrie”, intr-o scurta consfatuire de productie: Maria Ionescu, Virginia Nită, Ecaterina Stanciuc și Maria Marin. Angajamentul sporit in cinstea zilei de 23 August și a Congresului U.T.M. trebuie neapărat îndeplinit și depășit.

Gheorghe Moraru și băieții lui, într-o sedință de lucru, sus pe terasa noii școli elementare din bd-ul Ilie Pintilie. Până la 1 august, ei au terminat cei 900 metri pătrați de mozaic lustruit de la școală, iar până la 20 august s-au angajat să termine cele două scări de la blocul nr. 4, adică încă 600 metri pătrați mozaic.

RIVIERA CAUCAZULUI

De aici, de la fereastra taxiului aerian, începe vacanța.

... De la fereastra taxiului aerian ți se înfățișează privirilor splendide ale de oleandri, cocotieri și chiparoși acnarelați pe fondul albastru ultramarin al mării; ascunse de vegetația bogată, ici-colo răsar vile albe sclipind în soare. Este Soci, stațiunea supranumită Riviera Caucazului.

Încă puțin și elicopterul care te aduce de la aeroportul din Adler la Soci, te va lăsa în fața unuia din marile hoteluri sau sanatorii, de unde, prins în vârtejul atîtor tentații, nu vei ști încotro să alergi mai întii.

— La plajă! Repede la plajă! — te îmbie dimineața cu soare dogoritor și adieri proaspete.

— La plimbare în parc! — te îmbie umbra palmierilor.

— O excursie cu vaporeșul!... Pe diseară, la teatru! — te trag de mină afișele.

Cinematografe, cluburi, biblioteci, restaurante, dans, terase...

Ufff! Și vacanța asta! Nici nu știi unde să te mai împarți...

Întrebat în țară la el care anume ramură a industriei i s-a părut mai dezvoltată la ruși, unul dintre turiștii americani, care a vizitat

Palmieri, chiparoși, oleandri și în depărtare vuietul mării: RIVIERA CAUCAZULUI.

Sanatoriul „Bielorusia”.

Uniunea Sovietică, a răspuns prompt: „Ramura griii pentru sănătatea omului“.

Și Soci este într-adevăr unul dintre uriașele... ateliere balneo-climaterice ale acestei industrii... Atrăși de pitorescul stațiunii, de clima dulce subtropicală ca și de condițiile excepționale de tratament și cură, sute de mii de oameni ai muncii se perindă anual pe această Rivieră de pe Marea Neagră.

Dar, dacă oamenii vin aci să se odihnească, nu înseamnă că Riviera Caucazului însăși, căreia i se mai spune și „Perla sudului“, se odihnește și ea. Septenalul o zorește cu noi perspective: noi sanatorii, case de odihnă, orașele de corturi, cinematografe, restaurante, hoteluri...

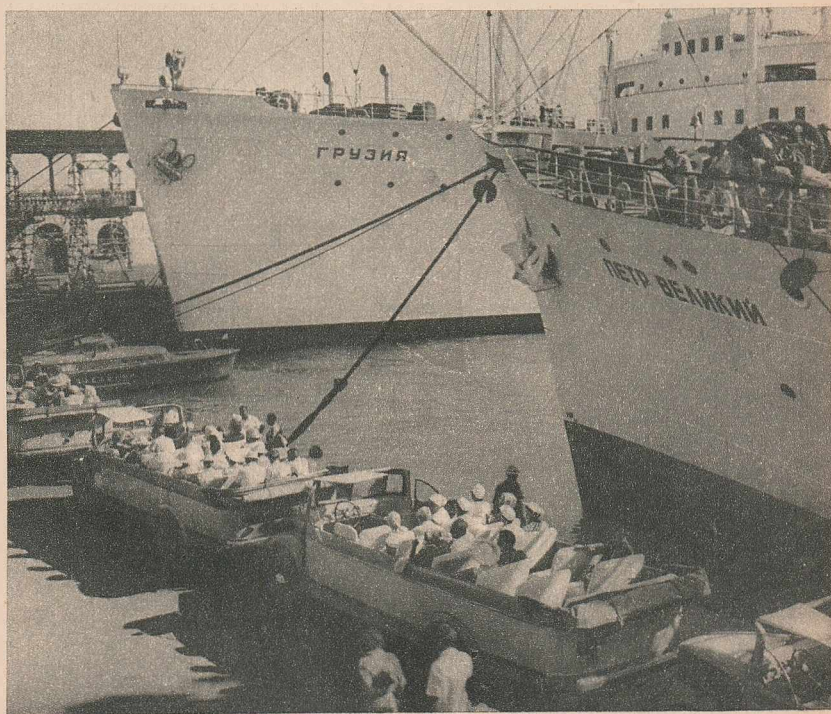
„Grija principală a statului sovietic — spune un alt vizitator din Occident — e omul, bunăstarea și fericirea lui“.

Elicopterul face un ultim viraj. Pe cel care a vizitat stațiunea în urmă cu un an, astăzi îl așteaptă surprize: un nou hotel pentru oaspeții de peste hotare (234 camere, restaurant, club, bibliotecă în mai multe limbi), un cinematograf, patru restaurante-pensiune, noi case de locuit...

În larg, pe cerul despletit în cele mai variate nuanțe, un pescăruș scrie, caligrafiază parcă din zbor: bun so-sit!

S. G.

În port au sosit noi oaspeți! Atrăși de clima dulce subtropicală și de minunata ei așezare geografică, mii și mii de vizitatori străini din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii sosesc pe Riviera Caucazului →

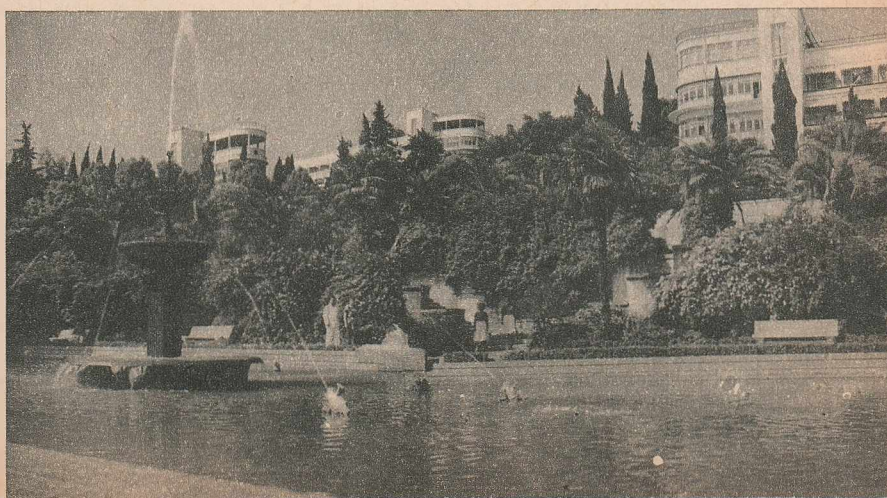
După porția de „Sahară“ de pe plajă, un scurt popas în... oaza automată, cu răcoritoare.

Atențiune! Zimbiți, vă rog! (recomandăție de altfel inutilă, fiindcă la Soci rar ai să întâlnești om posomorit).

Vedere însoțită de cuvintele: „Privet iz Soci“, „Salutări din Soci“, „Mon plus joli souvenir de Soch“, „Greetings from Soch“, „Üzenet Socs-ból“, „Grüsse aus Sotsch“...

FILME.. FILME.

Pe masa de ospăț se înșiră darurile de nuntă.

Se filmează venirea stegarului la casa miresei.

CINSTITE GAZDE ȘI GĂZDOAIE, POFTIȚI LA NUNTĂ...

Desigur, l-ați văzut și dv. Pornit tocmai din Certeze, din Huta sau din Cămîrzana, jocul oșenesc, cu ritmul său îndrăcit și „țipuriturile” sale ca nici altele, a străbătut de-a lungul țara și a ajuns pe marile scene ale Capitalei, pe cele ale cluburilor și căminelor, pretutindeni. L-au cules folcloriștii, cu migală și grijă pentru autenticul lui, și l-au dat apoi echipelor de joc să-l ducă mai departe. Dar cum o fi el chiar la locul de baștină, cum îl joacă oșenii, care le sînt costumele și obiceiurile păstrate în Țara Oașului de veacuri? Pentru a da răspuns întrebării, s-au încărcat în tren, din București, în luna florar a acestui an, cîteva reflectoare, aparate de filmat, peliculă color și o întregă echipă de cineaști, îndrumată de doi tineri regizori: Elisabeta Bostan și Mihai Bucur. Ce-au văzut ei atunci și acolo ne povestesc acum, în 25 de minute, într-un film documentar-artistic în culori ce poartă emblema studioului „București” și titlul „Nuntă în Țara Oașului”.

Pentru oșeni nunta e un prilej cum nu se poate mai binevenit de a juca și cînta, iar cum nunțile durează pe acolo — după datină — cîte trei zile, vă puteți și singuri închipui ce revărsare de creație coregrafică populară, de costume și obiceiuri s-au putut înregistra pe peliculă.

Așadar, iată satul Huta transformat în platou cinematografic,

neasemuit de frumosul peisaj al Cămîrzanei căpătînd atributele decorului de film, iar oșenii, oamenii aceștia falnici, voinici, aprigi la muncă, la joc, la dragoste dar și la mînie, deveniți actori de cinema. S-au strîns, în satul în care s-a filmat nunta, aproape trei sute de oameni din toate comunele din jur, îmbrăcați în frumoasele lor costume de sărbătoare, și și-au jucat dansul o dată, de două, ba și de patru ori, numai să iasă bine „pe film” și să se ducă în lume vestea despre jocul lor de-acasă. Regizorii, cei doi operatori — N. Girardi și I. Radu — povestesc și acum, nu fără emoție, de pasiunea colectivă cu care a fost făcut acest film. Secretarul comitetului raional de partid, tovarășul Bozga, intelectualii de prin partea locului, buni cunoscători ai datinelor — ca tovarășii Victor Pop și Ioniță Andron — și, în sfîrșit, sătenii din Certeze, Moșișeni, Bicsad, Huta sau Cămîrzana au făcut din film cauza lor proprie. Cît au durat filmările a fost o adevărată sărbătoare în întreaga vale a Oașului, flăcăii și fetele întrecîndu-se între ei care să joace și să țipurească mai cu foc, care să aibă straița cea mai bogat brodată, cămașa și uioșul mai înflorate, clopul mai frumos împodobit.

...Și iată că un flăcău pornește călare pe un cal negru pe la casele oamenilor, pe cîmp, la tractoriști, chemîndu-i pe toți la nuntă: „Cinstite gazde și găzdoaie /Poftiți

mîini diminicioară/ La un scaun de hodină/ La un pahar de voie-bună/ La nunta crailor noi/ Ce se-adună dintre noi”. De cu seară, socăcițele (bucătăresele) începuseră a pregăti colacii, boacele, răstăuții; la casa mirelui se împodobeau de zor „steagul” cu cheschenele, clopoței, panglici (steagul cu care vărul sau prietenul cel mai bun al mirelui va conduce tot timpul alaiul nunții); și, în sfîrșit, tot de cu seară începuse și „gătitul” miresei, căreia datina îi pretindea răgazul a șase ore. Da, șase ore durează în Oaș numai pieptănatul miresei: „coafeza” satului, o bătrînă care de zeci de ani piaptănă miresele satului, împarte părul fetei în sute de şuvițe, împletindu-l apoi într-o minunată țesătură, o adevărată cască lucitoare peste care este prinsă cununa împodobită cu mărgele și broderii. Filmul surprinde această adevărată performanță în materie de coafură, urmărind apoi, pas cu pas, fiecare datină a nunților din Țara Oașului: ultimul „danț” de fată al miresei, jucat împreună cu prietenii ei; luarea, mai cu voie, mai „cu silă”, a miresei de acasă; alaiul spre sîat și stropirea de către miri a rădăcinii unui pom tînăr; ospățul — bine udat cu pălincă — apoi vestitul „danț” al colacilor, jucat de soacra mare cu un colac și o sticlă pe creștet. E pasionantă „bătălia” pe care o dau flăcăii pentru a obține primul dans al miresei (și de care are parte

flăcăul care reușește să se cațere pînă în vîrfurile unei prăjini subțiri și să ia de acolo colacul și sticla de pălincă). Apoi, din nou jocuri și cîntece și țipurituri...

De întrebă pe cel mai bătrîn om al satului de unde știe el toate aceste obiceiuri de nuntă, îți zice, zîmbind pe sub mustață, că le-a aflat de cînd era țînc, de la bunicu-său, iar acesta le știa de la tătine-său, pe care l-a învățat moșu-său, bătrînu’. Da, originea datinilor acestora — păstrate cu sfințenie — se pierde în negura vremurilor. Și, totuși, în jocul și cîntul oșenilor, ca și în întreaga lor viață, a pătruns, impetuos, noul. În Țara Oașului, campioană cîndva a analfabetismului și a bolilor, sînt azi, mai în fiecare comună, cîte un cinematograful sătesc, cămin cultural și școală nouă; în Negrești s-a înălțat un admirabil spital. Pe masa ospățului de nuntă a apărut, printre alte daruri, aparatul de radio, iar țipuriturile grăiesc despre dragul de a trăi viața cea nouă.

„Nuntă în Țara Oașului” depășește astfel trăsăturile unui document etnografic, căpătînd și pe cele ale unei mărturii asupra contemporaneității noastre socialiste.

Sanda FAUR-DIMA
Fotografii de I. ANDRON

Se pare că și operatorului I se cere aceeași îndemînare ca și flăcăilor ce se întrec în urcarea prăjinii.

MUNCITORII PE SCENĂ

de Andi BENEI

N-au fost nici afișe, nici anunțuri în ziare. Nici nu era cazul: urmau doar să concureze pentru faza a doua raională formațiile artistice de amatori din întreprinderi și instituții — coruri, brigăzi artistice, echipe de dansuri. Va să zică nu era spectacol, ci concurs. Și totuși sălile cu pricina, câte una de fiecare raion al Capitalei, au devenit nefcăpătoare. Fără a fi chemați, publicul a venit să aplaude și să biseze. La început erai tentat să crezi că fiecare echipă își are suporterii săi, dar pînă la urmă vedeai că suporterii fiecărei formații deveniseră spontan și susținătorii celorlalte.

Și cum să nu aplauzi la o premieră? Căci mai toate formațiile veniseră cu programe noi, elaborate în cinstea celei de-a 16-a aniversări a eliberării patriei noastre. Scena devenise o adevărată tribună de pe care sute de artiști amatori își mărturiseau prin cîntece și jocuri bucuria de a trăi în anii luminoși ai zidirii socialismului.

*„16 ani de viață nouă
țara mea
draga mea
împlinești!
Rodnici ani de spor și viață nouă
țara mea
draga mea
construiești...
Zi de zi, tot mai mult, să-nflorești!”*

cîntau cele cinci tinere muncitoare de la fabrica de tricotate „Pavel Teacenco” — Mionra Bercea, Nuși Mohorea, Melania Cristescu, Ioana Bunea, Jeni Cimpoieșu — toate frunțase în producție.

Fără îndoială că este o puternică legătură între atmosfera entuziastă (ce se revărsase de pe scenă în sală, după principiul vaselor comunicante) și mărețele perspective deschise dezvoltării economiei naționale și ridicării nivelului de trai, prin istoricele hotăriri ale celui de-al III-lea Congres al partidului. Au mărturisit-o ovațiile care au subliniat un pasaj din programul brigăzii de la fabrica de bere „Rahova”, care amintea de concursul precedent cînd a fost prezentat cîntecul „Mai ieftin, mai mult și mai bun”, ca ilustrare muzicală a celor 360.000 lei economii obținute de colectivul întreprinderii.

Povestea, cu dezinvolvura unui actor experimentat, mecanicul Florentin Alintea: „Vă amintiți? Ne-am prezentat la concurs la 14 iulie 1959; tocmai apăruse în ziare hotărîrea partidului și guvernului cu privire la reducerea de prețuri. Vă amintiți ziua aceea frumoasă? Și iată că azi pășim pe scena concursului a doua zi după punerea în aplicare a unei noi hotărîri cu privire la o altă reducere de prețuri. Frumoase zile, tovarășii!”

Iar textul brigăzii — scris nu de muncitori de condei profesioniști, ci de

oameni simpli, ca mecanicul Florentin Alintea, sudorul Marin Dumitrescu, berarul Ilie Alexandrescu și planificatorul Gh. Buzianu — transmitea spectatorilor bucuria, mîndria și entuziasmul celor ce se simt stăpîni ai țării și ai soartei lor. Bunăoară, una din ideile centrale ale programului brigăzii pornea de la un caiet găsit în podul fabricii, în care se afla următoarea socoteală scrisă de mîna domnului Bragadiru, fostul patron:

Martți 26.IV.1939

Ionel — aperitiv Capșa	200 lei
Elvira — pălării	300 lei
Elvira — acout croitor	1200 lei
băiatul de la grajd — leafă	60 lei
Alexandru ăla înaltu' de la pivniță — împrumut	16 lei
Stana, femeia grasă dela spălătorie	46 lei

...Alexandru ăla înaltu' de la pivniță — care își aminteste de cei 16 lei luați cu împrumut cînd i-a fost nevasta bolnavă — este unul din miile de stăpîni de azi ai fabricii. Nu demult a primit un apartament nou...

Și cei de la „Electronica” își amintesc de vremurile cînd munceau pentru patronii de la „Philips”, cînd aparatele montate de ei n-aveau nici măcar un căpețel de sîrmă fabricat în România. Iar azi... Azi ei fabrică „Romanța”, „Solistor”, „Balada”, „Concert”, „București 500” și altele noi și perfecționate tipuri de aparate de radio românești... Și cîte le vor urma... Și televizoarele pentru care se construiește noua secție...

Printre cei de la „Electronica” l-am văzut și auzit pe matrișterul Gheorghe Tatoli interpretînd un cuplet. Cu acest om, după părerea mea, nu s-ar compromite nici Teatrul de Estradă și nici Circul de Stat (despre care se știe că duce oarecum lipsă de comici). De unde umorul și siguranța scenică a acestui talent înnăscut? De unde au învățat să cînte și să joace cu atîta naturalețe fete simple ca Nuși Pădureanu, Nina Pantazi, Mioara Enache, Nina Bogdan, tovarășele de muncă și brigadă ale lui Tatoli? De unde frumusețea și grația dansatoarelor de la „Stela”? De unde sunetul armonios al corului de la „Viscofil” sau al celui de la „Donea Simo”?

Toate acestea au un izvor comun, pe care-l pune în evidență fiecare competiție a uriașei mișcări artistice de amatori din țara noastră: este imensa energie și dragoste de frumos descătusate în popor în cei 16 ani de la eliberare...

...Cum cîntau frumoasele fete de la „Pavel Teacenco”:

*„16 ani de viață nouă
țara mea
draga mea
împlinești!
Zi de zi, tot mai mult, să-nflorești!”*

Echipă de dansuri a fabricii de bere „Rahova”.

Fotografie de Elena GHERA

CUM AM AJUNS REDACTOR LA CEL MAI MIC ZIAR DIN ȚARĂ

de Petru VINTILĂ

Eram de trei săptămîni în raionul Istria, trimis, ca și toți ceilalți redactori de la „Dobrogea nouă”, pe teren, „la boabe”. Vreme de trei săptămîni n-am văzut altceva decît turnul minaretului din Babadag, vîrfurile ascuțite al dealului Consul, cocoșa uriașă a dealului Denis Tepe, fața tremurătoare a ghiolurilor Babadag și Razelm și nesfîrșita mare de orz, grîu și secară din ale cărei valuri de aur mușcau de dimineața pînă seara cîteva sute de combine. Îl văzusem pe colectivistii din Slava Cercheză recoltînd, ei înșiși uimiți, trei mii de kilograme de grîu la hectar, de pe un pămînt pe care cultura grîului era cu desăvîrșire necunoscută pînă în armă cu zece ani, călcasem pe străvechii drum roman care duce la Enisala și Sinoe și, plin de emoție pentru contrastul celui vedeam, urmărisem mersul combinelor în lan la cîteva sute de metri depărtare de ruinele enigmatice cetăți Heracleia.

Cum am să pot uita vreodată „teleconferința” la care am luat parte într-una din seri, la se-

diul Sfatului popular raional Istria? Eram la Babadag, prin fereastra încăperii se zărea împungînd cerul lancea ascuțită a minaretului, dar eram martor la o scenă în totul contemporană, la o scenă modernă, de mare tehnicitate. Îl auzeam pe tovarășul Anton Nițescu, președintele Sfatului regional Constanța, vorbind în fața unui auditoriu nevăzută pentru el. La toate raioanele, primii secretari de partid, președinții sfaturilor, activiștii de partid, inginerii agronomi, directorii de S.M.T. și G.A.S. ascultau în seara aceea, ca și mine, indicațiile operative ale comandamentului regional constituit pentru campania de vară. Parcă aș fi luat parte la o consfățuire de stat major pe un front adevărat și zgomotul sutele de combine și tractoare pe care le văzusem pînă atunci la Sarichioi și Cogealac, la Zebil și la Fintinele suna în mine ca zvonul îndepărtat al unor mari și puternice unități mecanizate.

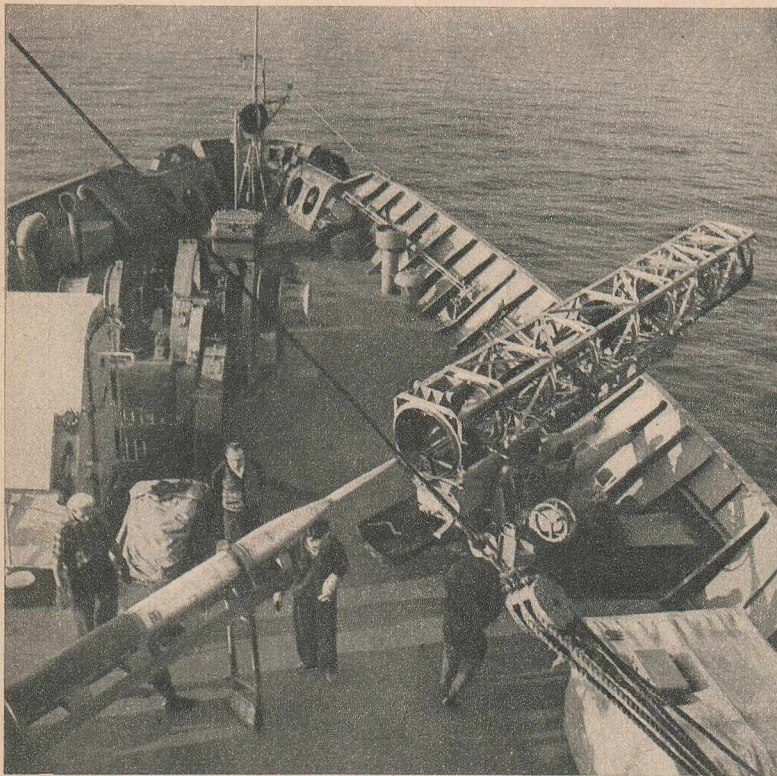
Dar eu eram necăjit. În trei săptămîni văzusem raionul Istria în lung și-n lat și acum voiam să plec în altă parte. Cel mai mult mă atrăgea raionul Negru Vodă, socotit a fi grînarul Dobrogei. La două-trei zile așteptam în stația de autobuze IRTA ca să trimit plicul cu stiri și reportaje la Constanța. Și în fiecare plic adăugam cîteva rînduri pentru redactorul șef al ziarului „Dobrogea nouă”, invocîndu-l să mă trimită în alt sector al frontului. Într-o zi i-am scris așa: „În curtea gemiei din Babadag este un izvor, o cișmea străveche. Se spune că oricare călător bea din ea e sortit să rămînă în Babadag șapte ani. Am băut și eu din apa acestei cișmele dar, rogu-vă, nu mă țineți aici șapte ani! Vreau să văd combinele cum lucrează la Comana și la Tătaru, la Fintina Mare și la Cobadin, la Chirnogeni și la Cumpăna”. Vofam să-l văd pe Nicolae Huditeanu și pe Sabri Emurla cum conduc în sectoarele lor bălăla pentru pîne. Și iată că am avut noroc. Redactorul șef al „Dobrogei noi” mi-a comunicat prin telefon: „Nea Vintilă, ridică-ți cortul de la Babadag. Mergi la Comana cu tipografia volantă”.

Și despre aceasta vreau să scriu acum. Să aflați ce anume înseamnă o tipografie volantă. E vorba de o mașină tipografică „Tighel”, mînuită cu talpa

piciorului, la care, culeasă cu mîna, se tipărește cea mai mică foaie din țară, un fel de „Bilete de papagal” argheziene, în cîteva sute de exemplare. Este o tradiție mai veche a ziarului „Dobrogea nouă” de a tipări în campania de vară ediții speciale pentru o comună sau alta. Instalată într-un autobuz pe care scrie „Librăria noastră”, împrumutat de la C.L.D.C., tipografia are un singur zețar și un redactor permanent. De data aceasta, la Comana, am luat parte și eu la tipărirea numărului 9 al ediției speciale.

Caravana sosise dimineața de la Chirnogeni. Eu mă aflam acolo de cu seară. Nu mai văzusem niciodată o caravană de acel fel și aproape că n-am dormit de curiozitate, nerăbdare și înfrigurare. În sfîrșit caravană și-a făcut apariția. Am dat jos casele cu litere, instalînd „paginația” acelei originale gazete într-una din încăperile căminului cultural. Tovarășul Zainea Nicolae, zețarul și singurul tipograf al gazetei volante, s-a și apucat de treabă, desfășurînd cele două pagini minuscule, încă umede de cerneală, tipărite în noaptea aceea la Chirnogeni. Făcuse o noapte albă, trăgînd la „Tighel” cîteva sute de exemplare, dar nu dormea nici acum, pentru că trebuia să culegă ediția pentru Comana. Descult, numai în ciorapi, fără că-

ASALTUL CERULUI

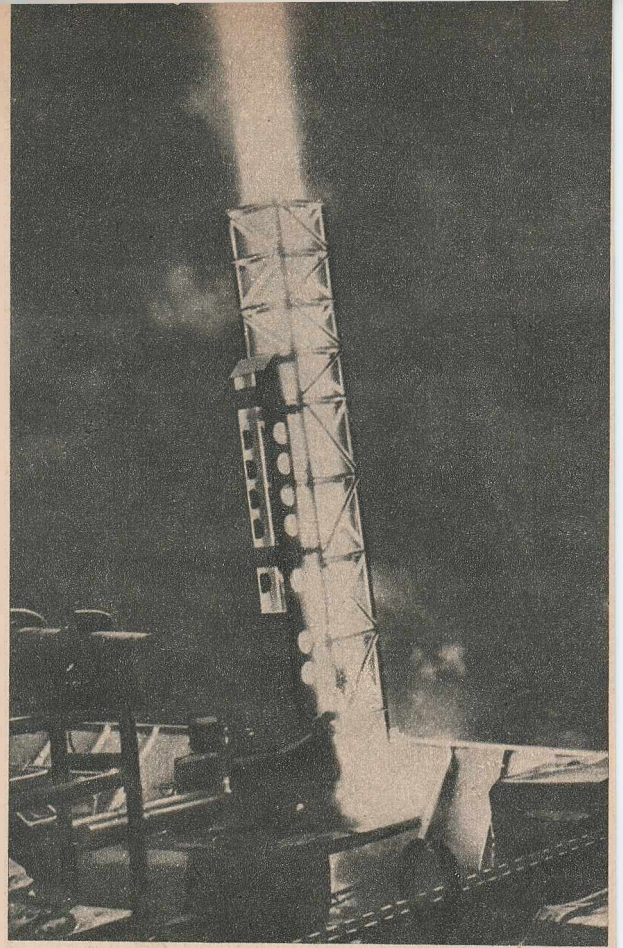

Racheta meteorologică e introdusă în dispozitivul de lansare, care își ridică după aceea trompa dantelată spre zenit.

O uriașă trombă de foc țșnește spre cer; racheta a fost lansată.

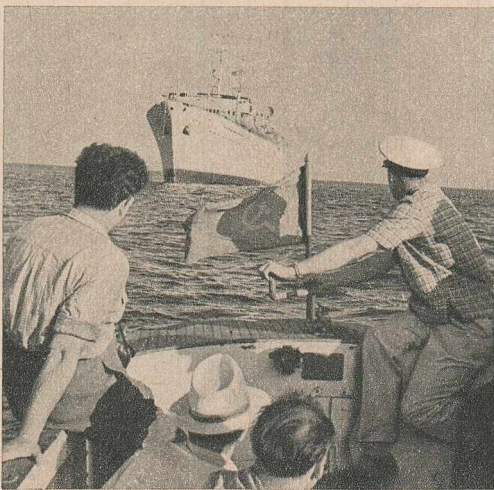
...Pe albastrul nesfîrșit al mării se profilează zveltă și grațioasă a vasului-laborator „I.M. Șokalski”.

În aparență e un vas ca toate vasele. Și totuși e ceva deosebit în silueta lui ce se profilează zveltă și grațioasă pe albastrul nesfîrșit al mării: este uriașul disc metallic al radiolocatorului, este marea trompă dantelată din care-și iau zborul rachetele meteorologice. Și interiorul vasului e deosebit. În pîntecul său se ascund depozitul pieselor de rachete, platforma de asamblaj a rachetelor, camera de comandă, cele 16 laboratoare de cercetări științifice, serviciul unic al timpului, oscilografii — într-un cuvînt tot ceea ce cunoaște în acest domeniu tehnica modernă.

Desigur, ați ghicit că e vorba de hava-laborator „I. M. Șokalski” care, deși relativ nou-apărută pe oglinda mărilor și oceanelor, a și devenit celebră prin rezultatele excepționale dobîndite cu prilejul lansărilor de rachete meteorologice.

Care este scopul acestor lansări? Cu ajutorul radiosondelor nu se poate cerceta atmosfera decît pînă la o înălțime de 30-35 km, în timp ce sateliții furnizează informații de la o distanță de 200 km în sus, densitatea aerului nepermițîndu-le să se rotească mai aproape de Pămînt. Singure rachetele pot face sondajul atmosferei cuprinse între 35-200 km depărtare de Pămînt, cunoașterea acestei zone fiind necesară atât meteorologilor cît și viitorilor astronauți. De pildă, cu ajutorul acestor rachete specialiștii sovietici au putut stabili că în straturile superioare ale atmosferei temperatura coboară treptat pe măsură ce se îndepărtează de suflul cald al

Terei. La un moment dat apare o centură rece de minus 55-65 grade Celsius, pentru ca după numai 20 km temperatura să înceapă a crește pînă la plus 15 grade. Este minunata, binefăcătoarea, cuirasă de ozon fără de care tot ce e viață pe pămînt ar dispărea sub acțiunea nimicitoare a razelor ultraviolete.

Cum se lansează o asemenea rachetă? Nimic mai simplu pentru echipajul experimental de pe „Șokalski”. După montarea rachetei, aceasta este împinsă printr-o deschizătură spre dispozitivul de lansare. Se verifică pentru o ultimă oară buna funcționare a aparatului științific din corpul rachetei. Intră în funcțiune serviciul unic al timpului. Se dă comanda de lansare. O bubuitură puternică și o uriașă trombă de foc țșnește în înaltul cerului. Racheta a și dispărut în azurul nesfîrșit. Singura care o „vede” este uriașa oglindă a radiolocatorului ce se rotește încet după ea. Ajunsă la înălțimea dinainte stabilită, partea din față, cuprinzînd aparatul științific, se desprinde de corpul rachetei și coboară lent spre mare, frînată în căderea ei de o parașută. Pînă în ultima ei clipă de „viață”, racheta își face datoria de a transmite observațiile științifice.

În cîrind nava meteorologică „I. M. Șokalski” va brazda apele Pacificului, avînd de îndeplinit un complex program de cercetări meteorologice și oceanografice. Echipajul său va smulge naturii încă o multitudine de taine prețioase.

Fotografii de K. RASPEVIN

mașă, într-un maiou plin de cerneală tipografică, omul acesta a stat zile și nopți întregi în picioare, culegînd răbdător literele cît bobitele de piper, ori învîrtînd la roata mașinii „Tighel”, scoțînd de sub teascuțel ei un tiraj de gazetă lîliputană pentru ca foaia să ajungă repede la ariile de treier, la brigăzile de tractoare și combine și la brigăzile de cîmp ale colectivităților.

Pe Zăinea Nicolae l-am lăsat la „tipografie”, iar eu împreună cu Ghinea Constantin — redactorul gazetei — am plecat pe teren. Pînă la prînz trebuia să aducem, fiecare dintre noi, cel puțin 3-4 materiale. La una din arii, unde se cîntăreau sacii cu grîul deșertat de combine, i-am luat un interviu fulger lui Voicu Gheorghe, președintele Sfatului popular din Comana. N-avea timp președintele pentru reporteri și poate că interviul acela, smuls cu greutate, a fost cel mai dificil material cules vreodată de pe teren. Victorios în sfîrșit, am pornit mai departe. Voicu s-a depărtat și el cu șaretă, încercînd într-un nor gros de colb. De cîntar se apropiase o căruță încărcată cu saci.

— Cine-i trimite? — a întrebat cantaragiul.

— Gheorghe Vizitiu — a răspuns cineva.

După cîteva clipe, cantaragiul a exclamat:

— Bravo, orfanul ăsta e în frunte. Azi dă pe puțin două vagoane de grîu.

M-am dus să-l caut pe combinerul Gh. Vizitiu. Așa cum înaintau în tarla, combinele păreau a fi un stol de cocori. Și combina lui Vizitiu era înaintea tuturor. Ea era cocorul din frunte. Găsisem și titlul micului meu reportaj. M-am apropiat de combina lui Vizitiu. M-am urcat pe tractor alături de tractoristul pe care nu-l mai văzusem niciodată pînă atunci. A urmat un dialog strigat puternic, ca să întrecem vînetul tractorului. Am aflat că are 26 ani, că e utemist, că agregatul modern pe care îl trage tractorul său nu s-a oprit nici măcar o singură dată de la începutul campaniei și că funcționează ca un ceasornic, fără greș. Cu o zi în urmă făcuse 19.000 de kilograme de grîu și acum voia să-și bată propriul record. Iar a doua zi dimineața aveam să-l văd pe Eroul Muncii Socialiste N. Huditeanu, președintele gospodăriei din Comana, înmîinînd combinerului Gh. Vizitiu stegulețul roșu de frunță și o bancnotă de 100 lei, premiul zilei. Vizitiu a așezat stegulețul roșu pe combină, l-a privit cîteva clipe cu o satisfacție copilărească, apoi n-a mai zăbovit. S-a urcat la volan și combina a început

să înainteze iar în grîu, cu raba-torul învîrtîndu-se întocmai ca zburările unui vapor fluvial.

După cîteva ceasuri toate materialele gazetei erau gata scrise și Zăinea Nicolae a început să le culegă.

De sute de ori am fost de serviciu la tipografie la „Veac nou” și la „Frontul plugarilor”, la „Gazeta literară” și „Luceafărul”, dar mărturisesc că încă niciodată n-am fost atît de emoționat ca în noaptea aceea, cînd, la Comana, am făcut corecturile pe spalturi la cea mai mică foaie la care am fost vreodată redactor. Satul întreg dormea, și aci, în clădirea căminului cultural, poate că pentru prima oară în istoria Comanei se pregătea tipărirea celei dintîi gazete apărute vreodată aici. Tîrziu de tot, spre ziuă, a început tragerea ei la mașină. Eram ca un debutant, intrigrurat și emoționat, în clipa cînd, în zori, am citit primul exemplar, aburînd de cerneală tipografică, mic cît o coală de hîrtie ministerială. Peste cîteva ore, ziarul nostru lîliputan ajungea la ariile de treier și la brigăzile de combine. Oamenii care dădeau în acest an peste 2.000 de kilograme grîu la hectar citeau, într-o foaie cît palma, despre munca și victoriile lor, despre superba lor înflăcărare în lupta pentru fărîrea unei vieți îmbelsugate și ferice.

Viktor Rogunovici, căpitanul navei, urmărește coborîrea rachetei în mare.

Cercetătorul Aleksei Muromțev (dreapta), doctor în științe geografice, a luat o probă de apă din adîncul Mării Negre cu ajutorul unei sonde.

→
 ată casca de aur pe care
 minierii din sectorul I al
 exploatării miniere Uricani
 — sectorul tineretului —
 au cucerit-o în luna aprilie.
 Ne-o prezintă inginerul
 N. Zăvoianu, șeful acestui
 sector, și câțiva dintre cei
 care au luptat pentru ea:
 Victor Cîrciumaru, Ilie
 Ciocăbran, Constantin Cîr-
 ciumaru și Ion Răducu.

CASCA DE AUR

Fotoreportaj de F. URSEANU (text)
 și S. STEINER (fotografii)

În Valea Jiului există o casă de aur. Una singură, pentru toți minerii. Prețuită și rîvnită însă nu pentru numărul mai mare sau mai mic de carate, ci pentru ce reprezintă ea. Disputa pentru casca de aur — alături de alte forme ale întrecerii socialiste — are un țel precis: cucerirea unor importante succese în munca zecilor de sectoare miniere din Valea Jiului. De aceea, ea se decerne sectoarelor...
 Trofeul respectiv — casca de aur — l-am văzut ultima dată la Uricani. Fixat pe o pernă de catifea violetă, protejat de un glob de cristal, e ținut la loc de cinste. Poposise aici — în cea mai tînără mină a văii — în luna aprilie, cucerit de harnicii mineri ai sectorului I: sectorul tineretului. Casca de aur a fost cucerită de tinerii mineri din Uricani, după ce și alte sectoare, tot ale tineretului — din Petrila, din Lonea și, mai înainte, tot din Uricani — au deținut-o o dată sau de mai multe ori.

←
 Acesta-i fața mereu optimistă a minerului Ion Dobrotescu, șeful unei brigăzi de tineret din sectorul IV abataj-cameră al minei din Petrila.

Așadar, cine-s tinerii aceștia care, ajutați de minerii mai vîrstnici, au cucerit aproape doi ani la rînd casca de aur? Cine-s, în general, tinerii, sutele de tineri care în acești ani au contribuit la dezvoltarea minelor din Valea Jiului și care, sub îndrumarea partidului și a organizațiilor U.T.M., și-au adus contribuția ca fosta „Vale a plîngerii” — cum era denumită Valea Jiului în timpul exploatării capitaliste — să poată ajunge Valea bucuriei și a prosperității?

Sînt cei care au răspuns la chemarea partidului! Tineri care cu cel mult zece ani în urmă — unii și mai de curînd — au intrat pentru prima oară în minele din Valea Jiului. Acesta-i răspunsul. Îl știe toată lumea. Ni l-au dat însă bătrînii mineri din partea locului. Oameni care poartă pe piept Ordinul Muncii și în suflet satisfacția că foștii lor ucenici sînt azi mineri de vază, brigadieri, maiștri, ingineri și chiar șefi de exploatare minieră.

Care era soarta tragică a tinerilor mineri din generația lor, se știe. Despre aceasta, bătrînii reamintesc aproape în fiecare joi a săptămîinii. În joia tineretului — cînd ei povestesc, ca să nu se uite, de Lupenii anului 1929, de carcerele

din mână, de mizerie, de bătăile primite de la slugile patronului.

Câți ani îi trebuiau pe vremuri unui tânăr ca să primească salariul de miner? Zece. Cât durează azi calificarea pentru salariul de miner? Doi ani! Iar orele de curs pentru calificare, făcute la școală, în afara orelor de serviciu, le plătește tot mina. Diurnă... pentru ca oamenii tineri să învețe!

La mina Petrila, tânărul Arghir Păcuraru, venit din Aiud, conduce 21 de brigăzi de mineri. N-are azi mai mult de 24 de ani. În cinci ani, muncind și învățând, a parcurs drumul de la ajutor vagonetar la maistru principal. Cu nouă ani în urmă, Gh. Tănase, care era ucenic de cizmar în Constanța, a venit în Valea Jiului cu bocceluța în mână; aci a muncit și a învățat, iar azi e șef de brigadă și exploatează în condițiile cele mai bune abataje în trepte răsturnate. La fel harnicul miner Francisc Barta, venit de la Tg. Mureș și Viorel Pîrja, din Cluj. La Lupeni: Ion Valek, venit de prin părțile Timișoarei, frații Livadaru de pe lângă Iași sînt mineri fruntași. Și ei au muncit, învățând. La Uricani, frații Cîrciumaru și-au adus și ei contribuția la cucerirea căștii de aur. Pot fi date încă sute de alte exemple. Ne oprim însă aici.

★

... Institutul de mine „Gh. Gheorghiu-Dej” din Petroșani a dat acum, în vară, a 11-a promoție de ingineri de mine — aproape 800 de ingineri în unsprezece ani. Și aproape toți au trecut prin școala minei; au cunoscut abatajul tot atît de bine ca și amfiteatrul institutului. Câți tineri mineri au putut ajunge ingineri în timpurile cînd patronii capitaliști stăpîneau minele? Statisticile spun exact: NICI UNUL! Înainte de anii puterii populare, cel mai mare institut de cultură din Valea Jiului era un liceu. Și totuși, an după an autoritățile burgheze — înspăimîntate de „marile cheltuieli” ce le necesita această școală — amenințau cu transformarea liceului în gimnaziu. Azi? Patru școli medii, alte patru școli medii serale, universități muncitorești, plus Institutul de mine de care vorbeam.

★

... Condiții de viață? Aproape 6.000 de apartamente construite pentru mineri într-un singur deceniu. Multe din ele sînt ocupate exclusiv de

Așa arăta un miner bătrîn în vremea cînd minele din Valea Jiului erau în mîinile capitaliștilor.

SĂ NU UITĂM!

Oameni în zdrențe, cu fețe supte, veniți parcă dintr-o lume a groazei. Pe bună dreptate, în vremea exploatării capitaliste, Valea Jiului era cunoscută sub numele de Valea plîngerii.

Cîtă tristețe, cîtă mizerie în privirile acestor doi tineri mineri care erau nevoiți să muncească în minele burgheziei!

Un loc de recreație: la poalele munților se desfășoară panoramic Petrița de azi — unul din orașele minerilor din Valea Jiului. Pentru a admiră acești tineri, veniți cu ani în urmă din diferite colțuri ale țării? Toți cinci — Arghir Păcuraru, Gh. Cojocaru, Gh. Tănase, Virgil Scorțea și Nicolae Trifan — s-au legat cu trup și suflet de mina și de orașul în care trăiesc.

Trei minerițe din Valea Jiului vă transmit cite un zîmbet: inginer Florica Crăciun, inginer Maria Omotă și inginer Elena Mardare.

Stelian FILIP

MINERULUI

*De mii de ani lumina s-a culcat
În negurosul muntelui palat...*

*Tu răscolești cu mâini de piatră mina,
Din întuneric să trezești lumina.*

*Prin galeria care-o-mpingî departe,
Pătrunzi în lumea veacurilor moarte*

*Și ere lungi, purtînd comori de soare,
Desprinse ți se-nchină la picioare.*

S-au întâlnit două generații de mineri: moș Cornel Cenușă — de curind pensionar — împărtășește din experiența lui de bătrîn miner. Nu uită însă niciodată să reamintească și de viața tragică pe care a dus-o generația lui atunci cînd minele erau în miinile capitaliștilor.

tineret. În viitor, tinerii mineri încă necăsătoriți vor trece, pe măsura ridicării noilor construcții, din confortabilele lor cămine, în garsoniere, pentru ca după întemeierea familiilor să treacă în apartamente.

Cultură? Artă? În Valea Jiului sînt azi nouă cluburi, 39 biblioteci cu 120.000 de volume, iar 12.000 de tineri sînt abonați permanent la citit, 1.200 de tineri sînt artiști amatori, șase sute cîntă, șapte mii fac sport și cîteva sute pictează și fac sculptură....

Tuturor acestor tineri mineri le stă acum în față una din sarcinile de seamă ce le revin pe linie de producție: să contribuie cît mai substanțial la îndeplinirea obiectivelor arătate în Raportul prezentat de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român, adică la „...dezvoltarea extracției de cărbuni la un nivel de 11,5-12,5 milioane tone, din care cel puțin 6 milioane tone huiță“ în 1965. Pentru că: „...Sarcina principală a industriei cărbunelui constă în asigurarea siderurgiei cu cărbuni de calitate superioară, destinați cocsificării și termocentralelor cu ligniți și alte sorturi de cărbuni inferiori“. În cinstea Zilei minerului, în întîmpinarea Congresului U.T.M. și a mării sărbători de la 23 August, tinerii mineri din Valea Jiului se străduiesc să contribuie cît mai mult la îndeplinirea mărețelor sarcini.

Iar sectoarele miniere — o dată cu desfășurarea mării întreceri socialiste care însuflețește munca în minele din Valea Jiului — urmărind realizarea punctajului pentru cucerirea căștii de aur, au prilejul să-și dispute în continuare și cu succes trofeul. Pentru ca fiecare miner din aceste zeci de sectoare să se poată bucura că a obținut cel puțin o dată casca de aur...

→
Duminică dimineața în grădina „căminului burlacilor“ din Petrila. Precizăm: al tinerilor mineri încă necăsătoriți.

În țara MUNTELOR de DIAMANT

Mult timp după ce ai fost oaspete al îndepărtatei țări prietene din nordul paralelei 38°, gândul te poartă din nou, cu stăruință, către seninul îmbătător al cerului, către măreția și farmecul munților Kimgansan — Munții de Diamant — în care, conform legendelor, fiecare stîncă a fost cîndva martora unor întîmplări cu dragoni, cu zîne și cu împărați; dar mai cu seamă către oamenii coreeni, harnici, modești și demni, care, stăpîni pentru prima dată în casa lor după secole de asuprire, săvîrșesc adevărate minuni în construcția socialistă a patriei lor.

LEGENDA LUI SIM CEN

La Teatrul Morambon, din Phenian, am aflat povestea fetei Sim Cen.

Povestea e simplă. Sim Cen, o tînără fată săracă, trebuind să plătească o sumă enormă preotului budist care a promis că va reda vederea bătrînului său tată, se vinde de bunăvoie unor negustori. Dar corabia cu care e transportată e surprinsă de o groaznică furtună. Negustorii o aruncă în mare, ca jertfă oferită împăratului apelor pentru salvarea corăbiilor. Împăratul apelor, înduișat însă de povestea lui Sim Cen, consimte ca aceasta să se întoarcă pe pămînt lîngă tatăl ei. Și fata revine pe pămînt, ieșind printre petalele unui splendid nufăr roșu, iar bătrînul își recapătă vederea.

Tot atît de zbruciumată ca și viața tinerei Sim Cen a fost și întreaga istorie a poporului coreean dinainte de eliberare. Secole de-a rîndul poporul coreean, sărac și asuprit, într-o țară cu mari și variate bogății, a trebuit să lupte pentru eliberarea sa de sub robia feudală și apoi a celei pe care i-au impus-o imperialiștii japonezi, pînă cînd, acum 15 ani, în august 1945, prin victoria trupelor sovietice asupra Japoniei samurailor, Coreea a fost eliberată.

ÎNFRUNTÎND AGRESIUNEA IMPERIALISTĂ

Înaripată de entuziasmul eliberării, populația Coreei de nord a pășit entuziast pe făgașul construcției pașnice. La Phenian, Vinsan, Hinnam, Nampo, Anju, peste tot s-au construit

fabrici și hidrocentrale, instalații de irigație și de pescuit, școli și spitale.

Dar pîrjolul războiului dezlănțuit de imperialismul american și uneltele sale de la sud de paralela 38° a întrerupt construcția pașnică.

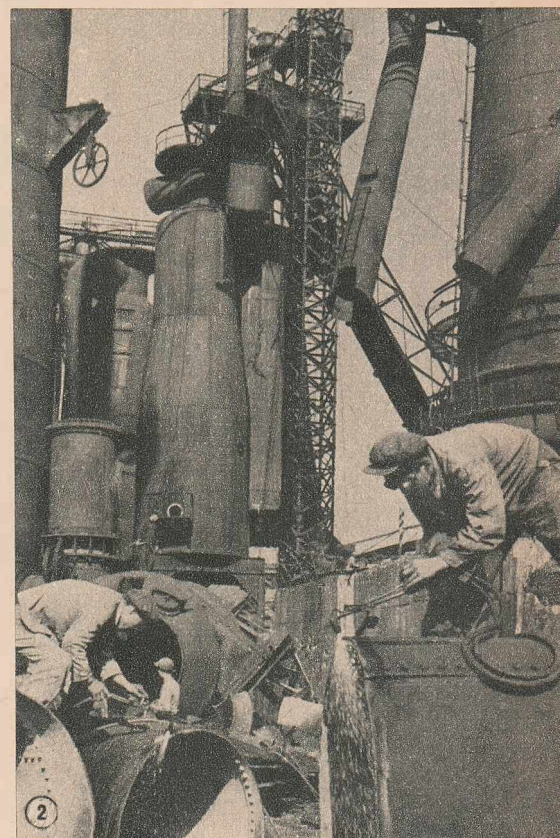
CENLIMA

Luptînd cu un eroism fără seamăn, poporul coreean a dat însă agresorului, precum se știe, lovituri care l-au silit să fugă. Cu și mai multă hotărîre, cu și mai mult elan, oamenii muncii din R.P.D. Coreeană au început să lupte pentru vindecarea rănilor războiului și reconstrucția țării. Privit de pe colina Morambon, Phenianul — oraș bătrîn de 1.500 ani, dar mai tînăr ca oricînd — îți apare ca un uriaș cuib în care freamătă o mare familie de cocostîrci. Sînt macaralele care nu conțin lucrul nici o clipă. Piața Kim Ir Sen, Palatul telefoanelor, Parcul Morambon, Gara centrală, universitatea, bulevardele de pe malul fluviului Tedongan și clădirile noi, moderne, cu cîte 4-6 etaje, au răsărit de sub ruine, pe locuri în care pe timpul stăpînirii imperialiste japoneze se aflau mizerabilele cartiere ale sărăcimii.

În nord, în ochiul de cîmpie străjuit de o parte de munți, iar de altă parte de Marea de Răsărit, puternicul centru al industriei chimice Hinnam-Hambîn, renăscut ca pasărea Phônix din propria-i cenușă, produce din nou, prin munca celor 20.000 de muncitori ai săi, sute de mii de tone de îngrășăminte chimice... La Anju, în locul craterelor provocate de bombe, în ochiurile unei dese rețele de irigații, se răsfață în bătaia soarelui lanuri aurii de orez, de pe care țărani cooperativizați culeg recolte de peste 4.500 kg la ha... Sub conducerea Partidului Muncii din Coreea, poporul R.P.D. Coreean merge pe drumul înfloririi și bunăstării, mai repede decît Cenlima, calul legendar care străbate 1.000 de leghe pe zi.

Succesele construcției socialiste din R.P.D. Coreeană însuflețesc și pe oamenii muncii de la sud de paralela 38°, ridicîndu-i la luptă pentru alungarea ocupanților americani și a uneltele lor, pentru unificarea pașnică a Coreei.

I. IONESCU

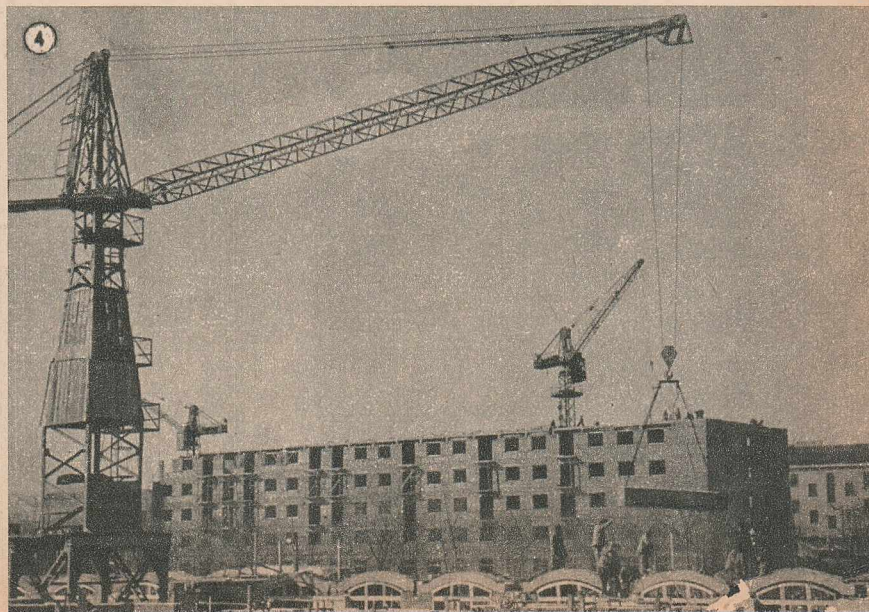

① Poarta orașului Keson.

② Se dezvoltă uzinele Hvanhe — principala bază siderurgică a R. P. D. Coreene.

③ Scenă din „Povestea fetei Sim Cen”.

④ Nenumăratele șantiere de construcții din capitala R.P.D. Coreene fac ca Phenianul să-ți apară ca un uriaș cuib în care freamătă o mare familie de cocostîrci — macaralele.

Micul Dipo întinse farfuria bătrinei Isar Kaur.
— Bunicuțo — spuse el cu glas domol — noi am terminat azi treieratul grâului și mama a făcut turte în cinstea zeilor; îți trimite și dumitale câteva.

Isar Kaur descoperi farfuria pe care se afla un capac și simți un fior străbătînd-o. Toți au terminat treieratul grâului, numai ea nu are ce să treiere. Anul trecut, în decembrie, jandarmii l-au arestat pe unicul ei băiat, Seva Singh. De atunci micul ei ogor a rămas neîngrijit, seminăturile s-au distrus și acum postata de pămînt zace pîrligită. Cu inima frîntă acoperi din nou farfuria.

— Du-o pe vatră și dă-i-o mătuși-ti — murmură ea.

Lîngă vatra rece ședea Banti, nora bătrinei. Dipo îi întinse farfuria și observă că lelea Banti are ochii roșii, ca ai mamei cînd ațîță focul. Banti luă turtele și le puse pe o tavă. Cînd se întoarse, văzu că micul Dipo stă tot acolo, în fața ei. Simți un tremur în tot corpul, se îndreptă spre copil și-l îmbrățișă cu toată dragostea, strîngîndu-l la piept, ca și cum în îmbrățișarea aceasta ar fi voit să-și verse tot amarul acelei nopți de decembrie — prima noapte a căsniciei ei — cînd i-au luat bărbatul.

Nu mai conținea sărutîndu-l și strîngîndu-l la piept pe mititelul acesta mai totdeauna flămînd. Își cufundă capul în părul castaniu al copilului și simți lacrimile năpădînd-o.

Deodată i se păru că vede turbanele roșii ale jandarmilor care i-au răpit bărbatul. Brațele îi alunecară fără putere de-a lungul trupului copilului. Micul Dipo, contrariat de această trecere de la îmbrățișarea fierbinte la răceala cu care era respins, o zbughi pe ușă, dar reveni numaidecît. Uitase farfuria.

Isar Kaur ședea pe prispă și scruta zarea; în ochii-i pluteau toate tristețile lumii. Vedeau ogoare defilînd parcă pe dinainte și tufisuri cu flori albe, parfumate, îmbălsămînd firea toată. Cei cu pămînt puțin și-au strîns de pe acum toată recolta și se pregătesc să semene orezul — gîndea ea. Pretutindeni în sat era forfotă mare: femeile ajutau la reparatul uneltelor, măturau hambarele, țineau treaz focul în atelierile fierarilor. Bărbații ascuțeau coasele și sapele. Pînă și măturătorii de stradă, țesătorii și papucarii, săraci lipiți pămîntului, deveneau în asemenea ocazii treierători, în vreme ce copiii și bătrînii, așezați sub un bananier, împleteau funii din paie de orez. Isar Kaur nu avea nici măcar asemenea paie să împletească și ea, căci fiul ei fusese luat înaintea recoltei de iarnă. Și acum, cînd tot satul se frămînta, se agita, ea, împreună cu nora ei, stăteau cu mîinile încruciate în poală. Nici măcar un fir de pai nu aveau. Dar nu numai pămîntul pîrligolot o neliniștea pe Isar, ci și Banti. Tînăra femeie se ferea de toată lumea și copilașii fugeau din calea ei.

Seva Singh plecase a doua zi după nuntă să ia parte la luptele care izbucniseră pe ogoarele serdarului între oamenii acestuia și dijmași. De sute de ani dijmașii lucraseră din tată în fiu ogoarele bogătașului și acum voiau ca aceste ogoare să fie ale lor.

Seva Singh nici nu mai avusese timp să audă strigătele tinerii femei. Luat de valul răsculaților, se pomenește în brațele jandarmilor, care-l legară imediat. Isar Kaur simțise în clipa aceea un cuțit înfîngîndu-i-se în inimă. Banti, îngrozită, privise totul prin voalul ei diafan de mireasă. Își văzuse bărbatul cum dispăre la capătul ogoarelor inverzite, dus între baionetele jandarmilor.

Pe vremuri, Isar Kaur obișnuia adesea să-i spună feciorului:

— Aș vrea și eu, o dată, dacă se poate, să merg cu autobuzul. Niciodată nu m-am plimbat cu mașina aia drăcească.

Dar băiatul era prea prins cu munca și cu nevoile ca să-i poată satisface această dorință. Într-o zi, cînd i-o reaminti, fiul o îmbrățișă dragăstos și îi spuse copilărește: „Măicuță dragă, lasă că o să fie curînd independentă țara noastră și atunci nu numai cu autobuzul, ci și cu avionul te-oi plimba“. Și ochii lui Seva Singh sclipeau de bucurie.

Ventul vremurilor noi

Povestire de Singh NAVTEJ

Ilustrație de Nichi POPESCU

În istoria multimilenară a poporului indian, ziua de 15 august 1947 constituie o dată memorabilă. Este ziua cînd, după 168 de ani de robie colonială britanică, India își capătă independența de stat.

Povestirea scriitorului progresist indian Singh Navtej, pe care o publicăm în pagina de față și a cărei acțiune se desfășoară acum 13 ani, în preajma istoricului eveniment din 15 august, evocă un episod din viața deosebit de grea a țărănilor indieni, cu uimare a îndelungatei perioade de jaf și opresiune din partea imperialismului englez.

Veni și ziua independenței și a călătoriei cu autobuzul. Isar Kaur plecă cu nora ei spre oraș, la închisoarea unde zăcea Seva. Se așezară în fața grilajului din fier forjat și așteptară. Toată ziua nu auziră decît zornăitul lanțurilor și bizăitul avioanelor de pe aeroportul învecinat. Desigur că despre aceste avioane vorbea Seva.

Cînd se lăsă seara, paznicul închisorii le spuse:

— Nu-l puteți vedea. E un ticălos: a declarat greva foamei...

Mai multe nu putură afla. Reveniră în sat cu bocceluța în care împachetaseră zahăr și unt.

Cineva bătu în ușă. Banti deschise și rămase încremenită în fața străinului. Isar Kaur însă-l recunoscuse. Era Kekut, vestitul hoț la drumul mare. Îl cunoștea din țerg.

— Binecuvîntează-mă, măicuță — spuse oaspetele.

Isar se-nfioră. Ce caută așa aici? Apoi o privi pe Banti și i se păru foarte tînără. Erau două femei singure, fără nici un ajutor. Bătrîna făcu semn lui Banti să iasă în curte.

— Ascultă, măicuță — reluă oaspetele, am venit doar să-ți spun că băiatul tău trăiește și e sănătos. Vă trimite salutări.

Din pieptul lui Isar scăpă un oftat de ușurare.

— Unde l-ai văzut? — îl întrebă.

— În închisoarea cea mare, în oraș. Pe mine m-au eliberat. Mai aveam cîțiva ani de făcut, dar, slavă domnului, m-au grațiat.

— Te-au grațiat? Dar cum asta?

— Spuneau că au arestat pe mulți din tovarășii lui Seva Singh și ne-au dat drumul nouă, ca să le facem loc lor.

— Și zici că-i sănătos?

Kekut șovăi o clipă, apoi, mai mult pe șoptite, spuse:

— Da, acuma-i sănătos!

— „Acuma?!“ Ce vrei să spui? Fiul meu... ce s-a-ntîmplat cu el?

— L-au rănit... în închisoare... Au tras în el. Asta s-a întîmplat nu de mult. Cu trei zile înaintea independenței. Acuma-i la spital... dar e mai bine — completă oaspetele privindu-și virful picioarelor.

— Au tras în el, la închisoare? — întrebă Isar.

— Da, nici nouă nu ne venea să credem. Dar am văzut cu ochii. Am stat ani de zile în pușcărie, dar n-am mai auzit să se fi tras vreodată în deținuți. Seva și tovarășii lui, cică, s-au împotrivit...

N-avu timp să încheie fraza. Isar Kaur plîngea mută. Buzele-i erau ca împietrite. Doar inima parcă i-o sffîrcea cineva... Demult, demult, cînd Seva era mic, o trîntise un bivol. Doar atunci a mai simțit o asemenea durere în inimă.

Deodată, pe ulița satului se iscă freamăt. Se auzeau bătăi de tobă. Kekut privi pe fereastră. Vreo treizeci de țărani, în frunte cu un toboșar, se apropiau de casa lui Isar. Banti năvăli în cameră. Între timp, oamenii se opriră la marginea ogoarelor.

— Ce-or fi vrînd? — spuse neliniștit Kekut. S-or fi speriat că vor să-i ia lui Seva ogorul!...

Isar își îmbrățișă nora.

— Să-mi ia pămîntul? — strigă îngrozită. Să ne lase să murim de foame? E pămîntul meu, ce vor? Sînt singură!

Kekut ar fi vrut s-o liniștească, dar nu găsea cuvintele. Anii lungi de închisoare îl făcuseră să uite cum trebuie să vorbească cu oamenii.

— Nu te teme, măicuță — murmură în cele din urmă. Cîtă vreme sînt aici, nici dracu' n-o să se poată

apropia!

Isar Kaur era ca turbată; o respinse pe Banti și o luă la fugă spre ogor. Și fugea, alerga, ca o vijelie, spre pămîntul ei, pe care cîndva îl lucrase și bărbatul ei ca să scoată un pumn de orez de pe el. Pămîntul ei, pe care muncise și băiatul, și — mai apoi — nora. Pămîntul ei, care niciodată nu i-a astîmpărat foamea!

— Ticăloșii! ticăloșii! — se auzeau strigătele ei tot mai îndepărtate.

Pînă și Kekut se cutremură de țipetele ei.

În goană, Isar recunoscuse pe cel ce venea spre ea. Era Lal Singh. Lal Singh! Da' ce, și asta s-a dat de partea ticăloșilor? Și era doar tovarăș cu Seva! Împreună mergeau la adunări, împreună veneau acasă. De cite ori nu i-a dat ea să mănînce! Și acum?

— Lal Singh, și tu ești cu ei?

Obrajii lui Lal strălucneau de fericire. O cuprinsese pe bătrînă în brațe și abia reuși să murmure:

— Mămucă...

Isar Kaur privea mulțimea apropiindu-se. Și pe măsură ce se apropia, chipuri cunoscute îi răsăriră în față. Iată-l pe Hazara... și pe Ceana, care, ca și fiul ei, se bătuse alături de dijmași, iarna trecută. Uite-l și pe Prem, care știe să cînte așa de frumos și care-i distra pe tineri în serile de vară, la clacă. Uite-l și pe Dalipa — cel cu glasul fermecat.

Se făcu deodată liniște și Dalipa se adresă mulțimii:

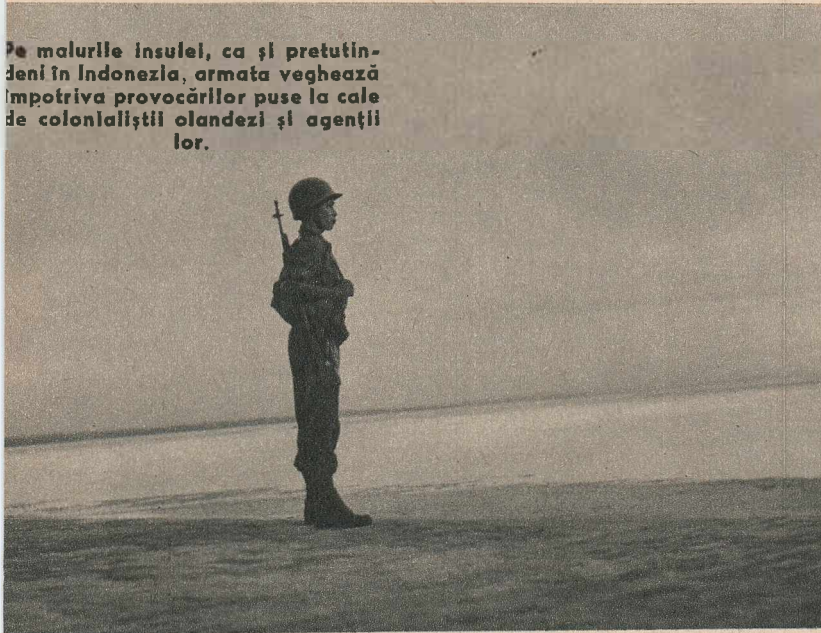
— Iată, fraților, așa-i pămîntul. Pustiit, păraginit. Pămîntul tovarășului nostru. A luptat pentru noi și acum e închis. Dar viața merge înainte și nu există putere pe lume care s-o poată opri. De azi încolo, toate vor fi altfel. Ne făurim o viață nouă. Vom lucra împreună și nici un boier nu se va mai apropia de noi. Le vom arăta lor că a' sosit vremea secerișului nostru. Seva Singh, strălucirea vremurilor noi care țî-a luminat inima nu poate fi stînsă cu gloanțe! Ogorul tău — ogoarele noastre, toate vor fi însămîntate. Chiar dacă vor trage în noi. Înainte, tovarășii!...

Și plugurile intrară în ogorul lui Seva și începură să răstoarne brazdele. Isar Kaur se apropie și-l sărută pe Lal Singh. De undeva apăru și Dipo și se trase lîngă Banti. Isar Kaur o văzu pe nora ei. Obrajii acesteia strălucneau acum de fericire, de bucurie, ca obrazii unei adevărate mirese.

Insula PARADISULUI

de Al. GHEORGHIU

Pe malurile insulei, ca și pretutindeni în Indonezia, armata veghează împotriva provocărilor puse la cale de colonialiștii olandezi și agenții lor.

Djakarta, Bandung, Djokdjakarta, Surabaya — orașe de al căror nume se leagă strâns multe episoade ale luptei de eliberare a poporului indonezian de sub jugul multiseclar al colonialismului olandez — dispar treptat sub manta norilor alburii, pe măsură ce ne apropiem de capătul insulei Iava. Coborâm apoi la câteva zeci de metri deasupra mării și ne desfătăm cu „baletul marin” al duzinelor de rechini, nestingheriți decît doar de pescari în această împărăție a tăcerii de la sud de Ecuator.

O limbă lungă de pămînt apare brusc din inima mării. Aterizăm chiar pe plaja străjuită de palmierii uriași, nu departe de conurile fumegînde ale vulcanilor ce domină peisajul tropical: sîntem în insula Bali, „perla tropicelor”, sau, cum i se mai spune, „Insula paradisului”.

Orașul Denpasar, capitala insulei, este o împletire a stilului european cu cel asiatic. Nu departe de hoteluri moderne întîlnești nenumărate temple străvechi. Specificul acestei insule nu constă însă numai în numărul mare de temple sau în păstrarea riturilor hinduse, ci mai ales în bogăția folclorică, în arta originală care s-a păstrat și s-a dezvoltat aici în cursul vremii.

Am avut prilejul să asist la o mare manifestare populară, poate unică prin caracterul ei multilateral, în orașul Denpasar, cu prilejul vizitei făcute aci de N.S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. Timp de două ore, mii de balinezi, în costume pitorești, au prezentat în sunetele frumoasei orchestre de gamelan,

specifice Indoneziei, marea varietate de dansuri tradiționale care au loc în Bali cu prilejul nașterii, adolescenței, căsătoriei sau cu alte prilejuri — lucruri care par cu totul neobișnuite ochiului unui european. Multe din aceste dansuri înfățișează scene epice din mitologia hindusă. O procesiune originală de costume aurii, de care alegorice ciudate, înfățișînd chipuri de animale zeificate, bărbați cu pumnale și sulite convenționale sau tinere fete purtînd flori parfumate și vase cu ofrande arzînd cu miresme amețitoare — iată o muncă serioasă pentru fotoreporteri! În palatul de la Tampaksiring, unde se află reședința președintelui Sukarno, am asistat, de asemenea, la o gală de dansuri specific balineze, ca dansurile janger, legong, keyiar, în care se îmbină grația baletului cu expresivitatea pantomimei, apoi dansul măștilor barong, în care spiritul binelui învinge pînă la urmă răul.

Arta balinezilor este însă multilaterală. Deosebit de interesante sînt obiectele de artizanat, lucrate de meșterii din Bali. Sculptura în os, fildeș, piatră sau lemn, ori pictura pe pînză sau gravura în lemn înfățișează adesea țărănul de pe ogor.

Deosebit de instructivă este călătoria prin satele îndepărtate ale insulei, unde lumina electrică nu a ajuns încă. În puterea nopții tropicale vezi adesea umbre bizare cu făclii palide, strecurîndu-se pe șoselele dintre palmieri. Sînt țărării ce se întorc de pe ogoare sau de la tîrg.

În insula Bali nu s-au păstrat numai obiceiurile religioase sau limba cu totul aparte pe care în general nu o pot înțelege restul indonezienilor, ci și vechile rînduiri sociale. Străbătînd satele din insulă am privit cu curiozitate la gardurile lungi și compacte, de lut, din umbra palmierilor uriași,

S-a lăsat amurgul. Țărănul se întoarce de pe ogor după o zi de trudă istovitoare de pe urma căreia el s-a ales cu mai nimic. 60% din recolte o iau moșierii — „zeii” vîl din Bali.

care seamănă cu niște fortărețe primitive. În aceste așezări locuiesc familii numeroase, conduse de cîte un șef. Adesea, familia numără peste o sută de membri. Această uniune familială, care amintește de relațiile gentilice și de trib, s-a păstrat din cauza nivelului extrem de scăzut al tehnicii agricole. De multe ori am văzut pe ogoarele de orez acea scenă din tablourile meșterilor din insulă — țărănul lucrînd peticul său de orez în apa pînă la genunchi sau arînd ca în vremurile patriarhale.

De la eliberarea de sub jugul colonialismului olandez, proclamată acum 15 ani, suflul înnoirii sociale a pătruns și în Indonezia. Industrializarea — cheia ridicării economiei unei țări — va sfârșii nu peste multă vreme cătușele trecutului și în această țară. Ajutorul economic dat Indoneziei de către Uniunea Sovietică și alte țări socialiste îi deschide mari perspective. Într-o Indonezie independentă și consolidată economic, insula Bali nu va mai fi o „insulă a paradisului” doar pentru turiști...

Locuință din Bali, mărturie vie a urmărilor secolelor de stăpînire și cruntă exploatare colonialistă.

← Un dans tradițional din Bali.

Pelinaș de mai...

de Silviu GEORGESCU

Ilustrație de Tic PELTZ

Acordeonul îi zice mereu. Îi zice și Puișor din gură: „Pelinaș, Pelinaș, Pelinaș... Pelinaș, Pelinaș, Pelinaș...”

Chiriță Dodel își leagă gâmbul, între genunchi, sacoșă cu cumpărături, sisind încetișor, oltenește, după muzică.

— Da' seara?! — îi dă înainte Postolache, frământând cocloașe de pâine... Seara s-o vezi! A venit de vreme? Bine! Nu? Salutare! A mâncat, s-a culcat... trebuia ei. Nu-i vorba că nici eu n-o prea trezesc, nu! Doar așa, când se-ntimplă să vin cu chef. Ca băieții, înțelegi?! — și-i face cu ochiul. Mai un pelinaș, colo, mai o pietricică la Vasilică Fișu... Ce, o să m-apuc acu' să-i dau dumneaei socoteală? Crede? Bine! Nu crede...

Se-ntoarce spre ospătarul care face plata la masa de alături:

— Gata micii?

— Da — da! Vine numai-decît!

A luat achiu Postolache. Îi face semn lui Puișor. Să se dea mai pe aproape, adică. Ciocnește cu Chiriță a cărui proastă dispoziție a-nceput să-i cam bată la ochi.

„Dimineața când mă scol-i Păi... cu pelin pă ochi mă spal-i...”

Se execută prompt chitaristul.

— Fiindcă, pe femeie, asta e: depinde de cum o-nveți, cum o deprinzi... Este... Parcă a mea, ce? La-nceput n-o pornise și ea? C-așa, că pe dincolo... că — zice — ce, asta-i oră de mîncare?... Pînă mi-a sărit o dată țandăra. De atunci...

— Și mai adă o juma'! — strigă după ospătar.

Mititeii sînt delicioși. Pelinașul extra; mai ceva decît ăla de-l cîntă Puișor. Ospătarul destupă și a treia sticlă.

— Lasă, mă, c-ajunge! Destul! — se trezește în sfîrșit Chiriță Dodel.

Ți-ai găsit!

— Doar ăsta, numai ăsta și... atît!

Dar parcă poți să-l crezi?! Nici el n-are aerul că ar crede. Face ce face și numai ce-l vezi că umblă în buzunarul de la piept unde ține chenzina, pescuind de fiecare dată cîte o hîrtie-două pe care le îndrumează spre „contul diverse” în buzunarul de la spate.

— Doar ăștia, pricepi — se apleacă, după fiecare... transbordare, la urechea lui Chiriță — mai un pelinaș, colo... mai „unu' mic, în trei” cu Fișu... da' restu', e sfînt. Cum îi iau, așa-i duc acasă... Afară de prime. Alea... auzi? Da' ce te tot uiți la ceas?

— Păi... nu mergem? — stăruie cu gîndul în altă parte Chiriță.

Postolache se strîmbă disprețuitor. Poftim, uite și la ăsta! Frica, sâraca! Papucul! Condica de prezență de acas'... „Acu' se vine?... Unde mi-ai întîrziat?... Cu cine?... De ce?...” Știe nenorocitul ce-l așteaptă!...

Și dac-ar fi numai asta! Dar hainele mototolite, pătate, ale „nenorocitului”, chipul lui tras, nebărbierit, mai vin și cu astfel de completări.

„Și nici cu gătitul mîncării nu se prea omoară dumneaei!” — observă Postolache, inventariind cu coada ochiului pachețelul cu parizer și plicul cu cartofi pregătiți, din sacoșă lui Chiriță. Apoi deodată, peste imaginea aceasta a nevastei-jandarm, cicălitoare și leneșă, se suprapune o candidă și imaculată petală, imaginea celeilalte — a nevaste-si. A nevaste-si care, la ora asta, mititica de ea... Și, plin de căință, își retrage mina infractoare, pe cale să separe alte două hîrtii...

Pe ăsta, pe nenorocitul de Chiriță, nu numai că-l disprețuiește, dar îl ia așa, cu silă, cînd se uită la el. Păi ce, ăsta-i om?... Om colo, cu demnitate, cu nevastă, cu aragaz... Să te duci la magazin și să ceri — auzi dumneata!

— pentru acasă, cartofi la hîrtie!... Mai mare rușinea!... De-aia, vezi, s-o fi grăbind nenorocitu', că-l așteaptă nevastica cu cartofii. Îl așteaptă să-l pună la vase, la mătură... Ph, halal bărbat! Cîrpă!

„Ce-ar fi să-l aranjez nițeluș?!” — gîndește.

Să-l aranjez și să-l trimit turtă nevaste-si”...

Și mai comandă o jumătate. Pe urmă, de-al naibii, începe să facă ochi dulci parizerului din sacoșă. „Nenorocitul” observă și, îndatoritor, desface pachețelul. După parizer vine rîndul cartofilor...

„Îl omoară acas'! Îl desființează harpia!” — se bucură Postolache, în stare să mînce tot, pînă la ultima firimitură, inclusiv cojile și hîrtia. Atîta doar că, în ciuda jumătăților goale, Chiriță nici măcar nu s-a bine dispus. Bea în silă și ronțăie cartofii reci răsturnați în mijlocul mesei, prilej ca să-și moaie cînd în paharul cu pelin, cînd în borcanul de muștar, un năsturel de la mîncă, pe jumătate descusut.

— Pst! Tovărășele! Schimbă gheața și mai adă un kil! — comandă Postolache, tamponîndu-și nerăbdător chelia learcă. Sau... știi ce? Haidem la Fișu! Luăm și cîteva sticlețe cu noi... O facem lată...

Și semnalizează nu știu ce ospătarului.

— Păi... nevasta? — mormăie Chiriță frecîndu-și un ochi.

— Eh, nevasta! Nevastă-ta n-are decît să te aștepte! Uite, îl luăm cu noi și pe Puișor... Hei, Puișor! Vii cu noi?

— Dar nu-i vorba de nevastă-mea — oțtează Chiriță Dodel, nescuindu-și din solnița năsturele cu pricina. A mea și așa... ce mai? S-a dus!

— S-a... dus? Adică cum „s-a dus”? — se holbează Postolache.

— S-a dus să nu mai vorbim de ea! Împlinește ani de cînd s-a măritat cu unu' Nistor de la tramvaie...

Acordeonul îi zice. Îi zice și Puișor din gură. Atmosfera e aceeași. Nimic nu s-a schimbat. Doar gușa proaspăt bărbierită a lui Postolache s-a pleostit în două ca un aerostat în repaos.

Celălalt își zăngăne de dinți paharul gol. Povestește:

— ... Ultima oară, atunci cînd a plecat, nu dădusem pe acasă de trei zile. De obicei, cînd mă întorceam tirziu, o găseam mai totdeauna dormind...

— Așa!? Dormea, zici? — înghite celălalt cu greutate, ducîndu-și fără voie mîna spre buzunarul de la spate.

— Ce e? Ce mai vrei? — se răstește nitam-nisam la ospătar.

— Păi... alea trei sticle, știți... de-mi făcureți semn să le împachetez...

— Bine, bine, lasă acum!...

— Mîncarea, cum îți spun — se întinde după pahar Chiriță, netezindu-și cu un oftat pieptul ofilit al cămășii — pe masă, la locul ei. Și-n coșulețul de pâine — auzi? — pînea tăiată felioare subțiri-subțiri și... — ... Prăjită! — șoptește încetișor Postolache, ale cărui degete dibuie „retur” pe ultimele două hîrtii din buzunarul cu chenzina.

— Patulfăcut, pijamaua... toate-toate, înțelegi tu, la

locul lor... numai nevasta ia-o de unde nu-i!

— Plata! — se trezește ca ars Postolache.

Puișor a-nlemnit. Cîteva capete se întrebătoare spre masa lor.

— Da' parcă ziceai că de aici... — biiguie nedumerit Chiriță.

— Ziceam, da'... mi-am adus aminte... o să... las' că mergem altă dată... ceva urgent... Plata! S-aude?

Și o pornește singur după ospătar. Chiriță cu Puișor, după el.

— Stai frate! Nu te mai înțeleg... Ce te-a apucat deodată?

Și Puișor, la chitară, imbiindu-l parcă:

„Un' te duci, un' te duci? Păi... numa-n vestă și-n papuci!”

— Unde? — răcnește împingînd cu putere ușa Postolache. Acasă, nenorocito-lor!

Răspîndirea cărții

Deasupra zecilor de mii de librării și standuri cu cărți, pe caravanele de mașini care cutreieră satele cele mai îndepărtate, răspîndind pretutindeni lumina cuvîntului tipărit sînt inscrite inițialele Centrului de Librării și Difuzarea Cărții. Dorind să cunoaștem activitatea acestei întreprinderi, am stat de vorbă, nu de mult, cu tovarășul Paul Simionescu, director al C.L.D.C., regionala București.

Din multitudinea de probleme proprii activității centrului rețin atenția cîteva inițiative care vorbesc despre efortul perseverent de popularizare a cărților în rîndurile oamenilor muncii.

— Niciodată — spune tovarășul Simionescu — n-a existat o sete mai mare de carte ca în acești ani. Revoluția noastră culturală a trezit gustul pentru artă și literatură în milioane și milioane de oameni, sortiți în trecut să se zbată în mizerie și obscurantism. Iar C.L.D.C., fără să-și uite sau să-și ierte anumite deficiențe, are convingerea că a contribuit din plin la răspîndirea în masele largi de cititori a zecilor de milioane de volume tipărite în un ritm necunoscut de istoria editorialisticii romînești.

— Dorim să cunoaștem cîteva din metodele folosite de C.L.D.C.

— A răspîndi cartea în rîndurile unui cer mereu mai mare de cititori nu înseamnă numai a vinde un anumit număr de volume. A face ca în fiecare casă să existe o bibliotecă personală — iată unul din obiectivele importante ale activității C.L.D.C.-ului. De curînd, din inițiativa Consiliului Sindical Orășeneș, a Uniunii Tineretului Muncitor și C.L.D.C.-ului a început acțiunea de difuzare a bibliotecilor personale. Pînă la sfîrșitul anului, unitățile „Cartea la locul de muncă” și-au propus să difuzeze 40.000 de biblioteci personale.

Bibliotecile personale dau posibilitatea oamenilor muncii să-și procure lucrări interesante, variate și atractive. Pînă în prezent, prin librăriile „Cartea la locul de muncă” punctele de difuzare a cărții din întreprinderi și instituții au primit 4.600 de biblioteci personale. Prin lărgirea cercului de cumpărători s-au obținut rezultate importante și în pătrunderea cărții ideologice în rîndurile oamenilor muncii („Bibliotecile Lenin” și „Bibliotecile-utemiste”).

— Mai sînt și alte mijloace de popularizare a cărții în orașul și regiunea București?

— Pentru cei interesați de a fi la curent cu tot ce apare în librării și cu ce e în curs de apariție, am înființat un Punct de Informare Bibliografică, care expediază, gratuit, la domiciliul cititorilor, materiale de interes bibliografic. Toți cititorii care se înscriu în registrele de „prieteni ai librărilor” primesc prin punctul bibliografic catalogul „Cărți noi”, buletinele „Cărți în curs de apariție”, prospecte, prezentări ale lucrărilor noi tipărite etc.

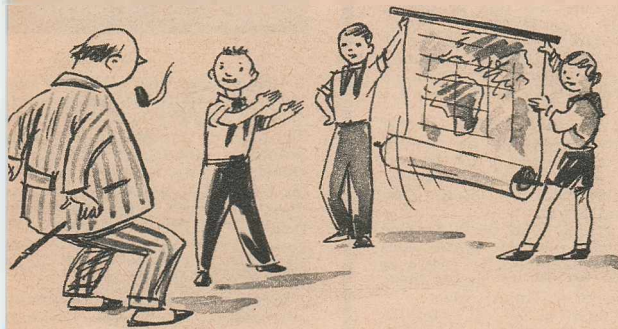
— Aceasta se referă și la cititorii de la sate?

— Nu, în mediul sătesc informarea bibliografică se face prin intermediul librăriei „Cartea prin poștă” care și-a cîștigat un prestigiu bine meritat pentru felul prompt de satisfacere a cererilor oamenilor muncii. 32.000 de muncitori, țărani, învățători, oameni din cele mai variate sectoare de muncă se adresează astăzi cu regularitate librăriei „Cartea prin poștă”.

C.L.D.C. Sub aceste patru inițiale se desfășoară o activitate vie și rodnică, cu un obiectiv precis: cartea de literatură, artă, ideologie și tehnică să urmeze drumul cît mai scurt din tipografie spre cititor.

CU SARE ȘI PIPER

INCLUSIV... AUTOCRITICA

Șchiță de George OLTEANU

Peste puțină să lucrez în condițiile astea! Mereu sînt deznăjat. Acum o jumătate de ceas evastă-mea, adineaori lăptășasa... acum cine o mai fi? Bătaia în ușă se repetă.
— Voie? — aud glasul subtil al băiețelului meu.
— Și nici că mai așteaptă răsuns. Dă buzna la mine în irou, împleticindu-se sub poara unui pachet lunguieț cam t o prăjină de rufe, pe care-l împăneste grav pe umărul îng.
— Am venit! — îmi strigă succindu-se spre ușă și punind într-o clipă în pericol aburul cu mărgelile de pe birou.
Că nici măcar singur nu-mi vine dumnealui. Se putea? În vatele lui, încă două cravate de onier: odraslele vecinului de la reț. S-au oprit; nu-drăzesc.

— Haideti și voi încoace! — e da curaj al meu.
Sînt un om stăpînit. Și, mai tesc, aș zice, mă caracterizează, tunci cînd e vorba de fiu-meu, almul bunului pedagog... Dar, în dîndi-vă și dumneavoastră! fine dimineată țin un referat:

„Rezervele interne — sursă inepuizabilă” și... Și am nevoie de un exemplu, de o întimplare cu care să încep. Nu-i cine știe ce! Da' dacă... ba nevastă-mea pe ușă, ba lăptăreasa la ușă, ba...
— Am adus-o! — anunță grav picuul, descotorosindu-și umărul și făcînd un semn celorlalți doi prieteni.
Din ambalajul de ziare ies mai întii la iveală capetele a două verzele date cu brunalină, după care...
— Harta! — tresar speriat. Numai asta îmi mai lipsea... Și-mi amintesc că încă de acum două-trei săptămîni i-am promis băiatului e-am să-i dau o mină de ajutor să repare o hartă cît toate zilele, descoperită de detașamentul la școală la ei într-un fund de remiză pe cînd se căuta un loc pentru depozitarea fierului vechi.
Plouată, ștearsă și terfelegită ca vai de ea, biata hartă ar fi avut mai degrabă nevoie de noi contingente de încercați navigatori care să-i redescopere vechile coaste de pe vremea lui Carlos I și a mirodeniilor.
O fostă hartă, ca să zic așa, bună doar de aruncat pe foc ori la gunoi. Pînă la urmă, mai mult așa... ca să scap de gura întregului detașament care mi se înfățișase în chip de delegație, făgăduisem totuși să-i ajut.
Dar asta, cum am mai spus, se întimplase cu cîteva săptămîni în urmă. Cîteva zile după aceea n-a fost chip să dau ochii cu fiu-meu, ca să nu-mi amintească de hartă. Pe urmă nici e-a mai pomenit de ea. De altfel, toarfecele cu care-l vedeam veșnic înarmat, nerdeluta care dispăruse din camera de baie, ca și mătura cu coadă pe care o zărisem sub pat la dumnealui vădeau semnele unor noi preocupări.
Și acum, poftim! O dată, așa, ca din senin, o nouă delegație. Tot cu... harta!... Blestemata asta de hartă!... Că tocmai de ea îmi arde mie acum!

— Numai nitelus, pînă o despachetăm! — mă încurajează surzător fiu-meu.

Nervozitatea cu care mă plimb de colo-colo o atribuie, se vede, nerăbdării cu care abia aștept să purced la restaurarea celor 5 continente-deșeu...

Ceilalți doi pionieri îmi zîmbesc și ei.
— Numai deei, nene! Acușica! — mă „liniștește” cel mai zutitel.

— Mă copii, hm!... — îmi dreg glasul încercînd și reușind chiar să-i împrumut ceva din liniștea Marilor Lacuri — vouă vă arde de joacă și eu am mîine dimineată...

BĂIEȚELUL MEU (uluit, punctîndu-mă cu năsul lui mic și cîrn): Dar nu ne arde de loc de joacă!

CEILALȚI DOI (aceiași, oprindu-se o clipă din despachetat): Nu ne arde de joacă, ce?

EU (cu glasul ușor tremurat, amintînd îndepărtata Niagara): Măă! Voi nu vedeți? Asta e hartă?... Asta se mai poate repara?...
Dar n-apuc să sffrșesc, cînd deodată... cortina! Sau, mai bine zis, un fel de cortină care se rostogolește, se desfășoară repede-repede de tot, acoperindu-mi ultima replică și jumătate de covor și care nu e altceva decît... harta! Harta complet refăcută, cu părți întregi înlocuite de mină, altele întărite cu pînă pe spate (perdeluța din baie să trăiască!), altele...

— Pentru petele de grăsime și de mucegai am luat 1 (una) gumă...

— Da — îi ia repede vorba din gură alt pionier — și am frecat bine-bine suprafața patată (citat pe de rost din „Josiana”) după ce am spălat-o ușuurel cu un amestec de 1/3 amoniac dizolvat în 1/3 soluție de etc., etc.

BĂIEȚELUL MEU: Verzele date cu brunalină nu sînt altceva decît...

EU (zîmbet larg, îngăduitor): Știu: 1/1 coadă de la 2 (două) mături. (Și-n gînd): Phii! ce mai băiat isteț are tata! (Tare): Da! la desen? La desen, la scris... asta cine vi le-a făcut?

AL TREILEA PIONIER: Păi... cine?! Tovarășul instructor superior al detașamentului.

EU (cu un început de invidie): Putea să-și dea mai multă osteneală. Uitați ce strîmbă e coada lui „R”!

BĂIEȚELUL MEU (cam repezit): Strîmbă-nestrîmbă, am făcut noi economie școlii de aproape 300 de lei!...

EU (moale): Dacă veneați să v-o scriu eu...

TOTI TREI (cor): Mataleee? BĂIEȚELUL MEU: Da! ce? N-am venit?

PRIMUM PIONIER: Și n-ai zis matale și atunci și acum „asta-i hartă mă, copii? Asta se mai poate repara?”

EU (de colo): Stați, păi nu așa! Am spus de spus: dar cum am spus? Am spus așa (și cu toată convingerea): „Asta-i hartă, mă copii! Ehe! Asta se mai poate repara!” Așa am spus.

★

...Referatul meu „Rezervele interne — sursă inepuizabilă” începe cu această întimplare, inclusiv... autocritica.

„IN VINO VERITAS”...

UNUIA CARE BEA NUMAI SPIRIT
Dacă Bachus te știa,
El, pe loc, te înfia...
Spirt, cum bei nefecetat,
Erai fiu... denaturat!

UNUIA CARE-ȘI BEA SALARIUL LA CHENZINĂ
La bufet cînd dă să vină
Buzumaru-i seacă...
Nu știi el de la chenzină,
Sau... chinzeacă!

UNUI SCRITOR ADEPT AL LUI BACHUS
Cînd e-n pie lucid la minte,
Serie el cîte ceva...

Dar și-atuncea fraza sa
E beție... de cuvinte!

UNUIA CARE STĂ VEȘNIC LA BUFET
În butoi sînd, Diogene
Medita despre filia...
Erai omul său, măi nene,
Pentru... schimb de locuință!

FIECĂRUIA DE MAI SUS DREPT SFAT
Dacă dublu le vezi toate,
Bea și tu... pe jumătate!

Sig. HOROVITZ
lași

UMOR DIN ÎNTREPRINDERI

Din gazeta de perete a filaturii „Al. Sahia” din Capitală

Schîmbul tineretului de la secția preparafie, condusă de tov. F. Gemănaru, a depășit planul lunar cu 1,5 la sută.

Ungătorii-lăcătusi Vulpe Ilie și Tudor Aurel fac risipă de ulei.

Sus ștacheta!

— De ce nu ești printre muncitorii fruntași?
— Mă mir și eu de ce?! Tocmai eu, care eunose atît de bine mașinile încît le ung cu ochii închiși...

Mai există unii care absentează nemotivat.

PONTATOAREA: Iar lipsește nemotivat Goleșcu Ștefan. Unde să fie?!

GAZETA DE PERETE: Iată-o!...

ÎN PATRU RÎNDURI

Unui superștîfios.

Unora care se întrec cu băutura.

Al 13-lea rebut l-ai scos.
Te știu că ești superștîfios.
Încearcă să te-oprești, vecine,
Și zău că... o să-ți meargă bine!

Crîșan CONSTANTINESCU

Mi se pare ne-nțeleasă
Forma voastră de a bea:
Dacă vinul e de masă,
De ce ați ajuns sub ea?

Tih GHEORGHIU — Vaslui

PE ARIPILE GLUMEI

DE CE NU TAIE BRICIUL?

— Ce-o fi cu briciul meu că nu taie? — zise soțul, indignat. L-am ascuțit de trei ori și totuși, cînd încerc să mă rad văd stele verzi!

— Mă miră — răspuse soția. Ieri, cînd am curățat carțofii cu el, tăia foarte bine.

EXPLICAȚIE CLARĂ

— Ce-i cu fața dumneavoastră, sir? Sînteți de nerecunoscut așa, plin de zgîrieturi și vinătăi!

— Săptămîna trecută mi-a murit o matusă și urmașii au procedat la împărțirea moștenirii. După cum vedeți, mi-am căpătat și eu partea.

DEZBATERE ȘTIINȚIFICĂ

Doi oameni de afaceri aveau o disputa pe o temă științifică: de ce se vede mai întii fulgerul și apoi se aude tunetul? Și nici unul nu era de acord cu explicațiile ce-luilalt. Pe cînd se ciorovăiau, apăr un preot.

— Părinte, sfinția ta a urmat școlii înalte. N-ai putea să ne dezlegi misterul?

— Firește — răspuse preotul. Fulgerul se vede mai întii și apoi se aude tunetul deoarece domnul dumnezeu, în marea lui înțelepciune, a pus ochii mai în față și urechile mai în spate.

UN AVOCAT EXCELENT

Cercurile reacționare din Rusia țaristă l-au trimis pe marele fiziolog rus Ivan Secenov în fața unui tribunal, deoarece lucrarea sa „Reflexele creierului” dădea o puternică lovitură concepțiilor religioase asupra naturii omului și animalelor. Un prieten îl întrebă pe celebrul fiziolog ce avocat intenționează să-și angajeze.

— O broască! — răspuse savantul, calm.

— Cum asta? — întrebă stupefiat prietenul.

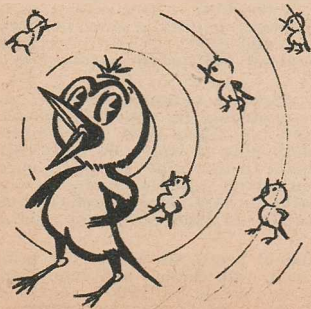
— Foarte simplu — zise Secenov. Am să iau o broască și am să repet în fața curții experiențele mele. Iar procurorului n-are decît să contrazică broasca!

S. IURASOV

Coțofana și ecoul

Părăsindu-și cuibul, oul,
coțofana vorbă-mulță
stă și-ascultă
iar ecoul
țipetelor ce le-a scos.
Și apoi, pe-un ton neroos,
țipă, țipă:
„Vai! Nu tace nici o clipă!
Toarnă prute și nevrute!
Unei astfel de limbute,
dacă
nici nu pleacă,
nici nu face,
(drace!)
limba zic să i se taie,
fir ar ea de ghionoaie!”

(Din „Smena”)

GIMNASTICA LA DOMICILIU

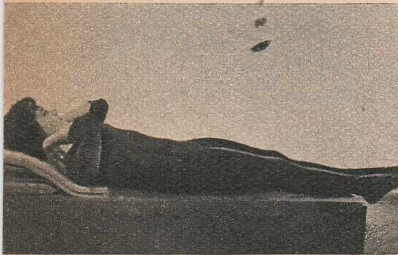
COMPLEX DE EXERCIȚII FIZICE PENTRU FEMEILE LEHUZE DUPĂ PRIMELE ZILE DE LA NAȘTERE

(1)

de prof. Ana Maria ENĂCHESCU

MIȘCĂRI DE RESPIRAȚIE

1) Din poziția pe spate culcat-rezemat, inspirații și expirații profunde cu pauze mari între ele.

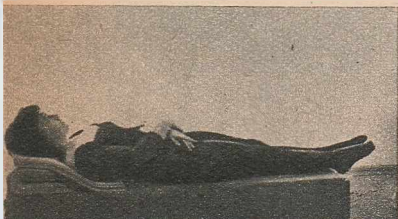

2) Din aceeași poziție, cu coatele îndoite, mâinile la unăr, inspirație adâncă o dată cu ridicarea coatelor și expirație profundă în timp ce coatele coboară.

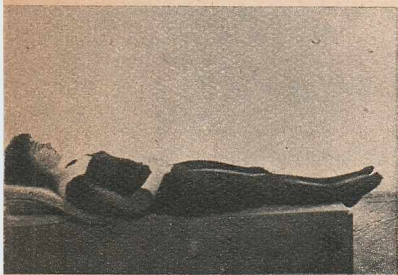

MIȘCĂRI PENTRU BRAȚE

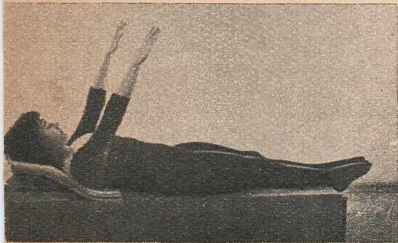
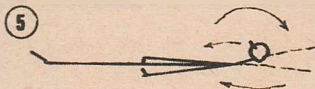
3) Din poziția pe spate culcat-rezemat, brațele întinse pe lângă corp: a) Îndoirea și întinderea degetelor; b) Îndoirea și întinderea brațelor din cot.

4) Aceeași poziție: Ducerea brațelor lateral (inspirație) și încrucișarea lor pe piept (expirație).

5) Pe spate culcat-rezemat. Ducerea brațelor cu mâinile prinse sus, deasupra capului (inspirație). Lăsarea brațelor în jos, apăsând ușor cu mâinile (palmele) pe abdomen (expirație).

6) Aceeași poziție. Rotarea amplă a brațelor din articulația umărului, cu respirație.

MIȘCĂRI PENTRU ARTICULAȚIA GÂTULUI

Din poziția pe spate culcat, capul rezemat pe pernă.

7) Întoarcerea capului spre stînga și spre dreapta.

8) Aplecarea capului înainte și în spate.

9) Aplecarea capului spre umărul stîng și drept.

Exercițiile se vor repeta de 2-4 ori, după dispoziția de mișcare a lehuzei.

OLIMPIUL JAPONIEI: FUGI-IAMA

Dintre munții vulcanici ai Japoniei, cel mai cunoscut este Fugi-Iama, care se află în insula Nipon, în apropierea capitalei.

Acum Fugi-Iama este „ațipit”, cum era și Vezuviul la începutul erei noastre. Fiind aproape de trei ori mai înalt decât Vezuviul, Fugi-Iama îngăduie o privire măreață asupra unei părți din cuprinsul arhipelagului japonez. Cu creșterea sa înveșmîntat cu o impun-

toare hlamidă de zăpadă, Fugi-Iama, muntele cel mai iubit de japonezi, este socotit ca un „Olimp japonez”.

Craterul vulcanului adormit se află la 3.778 m deasupra nivelului Oceanului Pacific. Șapte poteci urcă din șapte părți spre craterul muntelui Fugi-Iama, iar 400 m mai jos de craterul lui o potecă circulară le leagă pe toate.

SFATURI practice

SĂ NU NE JUCĂM CU NEGII!

Am reținut câteva scrisori în care s-a pus problema acelor mici formațiuni ale pielii care în limbaj popular sînt numite negi. O cititoare ne scrie că de la naștere copilul ei a avut negi; o altă cititoare ne spune că ea însăși s-a trezit cu un neg pe mîna, care apoi s-a înmulțit. În sfîrșit o alta ne scrie că e încredințată că a luat negi de la... o broască răioasă.

Intr-adevăr negii pot apărea la orice vîrstă și sînt contagioși și inoculabili, datorită microbului lor (bacterium pori) descris cîndva de savantul profesor dr. Babes. Trebuie însă să se știe că ceea ce în general numim „negi”, sînt două feluri de excrescențe ale pielii care se deosebesc între ele prin evoluția lor.

Unele, de culoare cenușie sau brună, apar de la naștere sau în scurt timp după aceea și au o evoluție lentă, adeseori imperceptibilă. Altele, de culoarea pielii, aspre la pipăit, apar la orice vîrstă — în special la copiii între 5 și 12 ani — cresc repede și uneori se înmulțesc.

Primele se numesc în termen medical *veri* și celelalte *veruce*. Deosebirea între ele este că, în timp ce verucele, deși cresc repede și se înmulțesc, nu prezintă nici un pericol de degenerare, fiind tumori absolut benigne — nevii, cu tot aspectul lor aparent liniștit, pot avea o evoluție periculoasă. Nu todeauna, firește, dar e bine să știm că există acest pericol, mai ales atunci cînd îi zgîndărim, fie cu mîna, fie cu un tratament neindicat.

Utimele constatări medicale arată că, în caz de iritare, aceste mici excrescențe pot evolua spre cancerizare. Prin urmare, dacă verucele acelea, care sînt mult mai digrativoase și mai jenante prin asperitatea și înmulțirea lor, pot fi tratate prin ardere cu acizi tari sau cu electrocauterul, în schimb cu nevii trebuie să fim mult mai precauți.

Semnala că un nev începe să devină periculos se manifestă prin mărirea lui rapidă și prin roseala pielii din jur, care apoi devine dureroasă. Cînd am observat acest lucru, trebuie să consultăm de urgență un medic, care va ști să aplice tratamentul necesar. Luat în pripă, orice pericol e înlăturat. În orice caz, e mai bine să arătăm medicului orice fel de negi, înalune de a începe un tratament, pentru că numai medicul poate face o deosebire precisă între nevi și veruce.

Cît despre tratamentele cosmetice, de care se interesează cititoarele noastre, acestea nu pot folosi decît cel mult la refacerea țesuturilor după distrugerea tumorilor de către medic.

JOSIANA

POSTAREA REDACȚIEI

TOMA FRÎNCU — Lugoj. Există, firește, în cosmos stele mult mai mari decît Soarele. Steaua Antares, spre exemplu, din Constelația Scorpionului, are un diametru de 487 de ori mai mare decît al Soarelui și un volum de 113 milioane de ori mai mare. Tot astfel, Betelgeus, din Constelația Orionului, are un diametru de 300 de ori și un volum de 27 de milioane de ori mai mari decît Soarele. E desigur greu să ne imaginăm asemenea coloși, dar ei sînt totuși o realitate a lumii siderale. Cînd veniți la București, vă sfătuim să faceți o vizită la Observatorul astronomic popular din bd. Ana Ipătescu 21, unde veți afla lucruri foarte interesante în legătură cu aceste preocupări ale dv.

I. NEDELESCU — Focșani. Vechile jocuri olimpice ale Atenei au fost întrerupte în anul 394 al erei noastre. În forma sub care le cunoaștem azi au fost reluate în anul 1896, ca prim oraș pentru disputare fiind ales în mod simbolic tot Atena. O dată cu organizarea acestei prime olimpiade a fost constituit și Comitetul internațional olimpic, al cărui președinte a fost ales Pierre de Coubertin, ca un omagiu pentru eforturile lui de a reinvia aceste jocuri. De aceea trofeul de care ne vorbim poartă acest nume.

VIORICA SACHELARIU — Galați. Delta Dunării ocupă o suprafață de 430.000 hectare. Din această suprafață, cea mai mare parte e acoperită de apele bălților, uscatul reprezentînd între 14.000 și 65.000 de hectare — în funcție de creșterea sau scăderea apelor. Adîncimea bălților din Delta nu depășește 3 metri, decît în caz de creștere excesivă a apelor. Animalul curios pe care ni-l descrieți este probabil un bizam, care și-a făcut apariția în Delta nu mai departe decît acum trei ani, cînd a fost adus din America. Pădurea aceea cu aspect tropical de care ați auzit, dar pe care n-ați văzut-o încă, se află în apropiere de Letea, pe locul numit Hasmacul Mare.

VICTOR LUPĂSCU — Urziceni. În mersul obișnuit (neforțat) omul poate parcurge, la drum neaccidentat, în medie 5 kilometri pe oră. Maximum de viteză pe care-l poate atinge un om în fugă este de 36 km pe oră. „Cale de o poștă” înseamnă cam 20 de kilometri și vine de la stațiunea în care se schimbau cai la cursele de poștă de

altădată (distanțele dintre aceste stațiuni erau între 19 și 22 de km). Dacă noi mai păstrăm încă pe la (tară această expresie, în schimb în alte părți ale globului se păstrează noțiunile ale distanțelor și mai curioase. Astfel, în Tibet se spune „Cale de 2, de 5 sau de 10 cești de ceai” (adică ai de mers: cît ai bea aceste cești de ceai)

La întrebările cititorilor

CE ESTE ȘI CE ARATĂ „VITEZA DE SEDIMENTARE”

Tovarășul Manole Surgui, electrician din Craiova, ne scrie: „În todeauna cînd mă prezint la o consultație medicală, mi se cere, printre altele analize, și „viteza de sedimentare”. Mi s-a explicat despre ce e vorba, dar lucrurile nu-mi sînt clare pe deplin”.

Se știe că sîngele este constituit dintr-un lichid — plasma — care conține în suspensie globule albe și roșii. Introducînd o cantitate de sînge într-o eprubetă gradată milimetric și adăugînd o substanță care împiedică coagularea sîngelui, se constată că globulele cad, încetul cu încetul, la fund, iar plasma rămîne deasupra.

Viteza cu care globulele cad la fundul eprubetei se numește „viteza de sedimentare”. Măsurătoarea o dă gradajia eprubetei.

Astfel, viteza normală este de:

1 la 10 milimetri în prima oră;

10 la 20 milimetri în a doua oră.

Această viteză se accelerează în cursul a numeroase circumstanțe patologice (boli) și faptul constituie un indiciu pentru medicul care trebuie să pună un diagnostic. De aceea și devenit, în ultimii ani, un examen atît de curent. Cea mai mică febră, cea mai mică dereglare în funcțiunile normale ale corpului — fără să mai vorbim de anginele banale, de abcese dentare, de diferite stări infecțioase — accelerează viteza de cădere a globulelor. Deseori accelerația se observă chiar în perioada simplor indispoziții menstruale ale femeilor.

În afara cauzelor banale însă, viteza de sedimentare are o mare importanță în tuberculoză și în reumatism. Ea arată atît începutul procesului infecțios, cît și evoluția lui. Chiar dacă alte simptome nu există, examenul acesta trădează pînă și starea de incipientă tuberculoză — bineînțeles în măsura în care sînt eliminate cauzele banale. Tot astfel în stările de reumatism articular evolutiv, viteza de sedimentare arată pînă și stadiul în care se află procesul inflamatoriu, constituind în modul acesta un ghid prețios în aplicarea tratamentului.

Trebuie să se știe însă că examenul acesta nu are nici o valoare formală în sine și că numai medicul este indicat să-l interpreteze fiindnd seama și de alte simptome pe care le prezintă bolnavul respectiv.

UN OMAGIU ÎN CIFRE

Orice școlar știe astăzi că materia este constituită din molecule care, la rîndul lor, sînt alcătuite din atomi. Dar pînă cînd teoria atomistă, construită pe baza acestei realități, a triumfat definitiv (sec. XIX), a fost nevoie să se ducă o aprigă luptă împotriva concepției înapoiate a multor fizicieni anchilozanți în teoria cantității materiei (care nega existența atomilor).

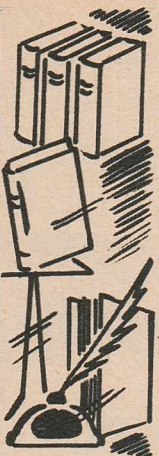
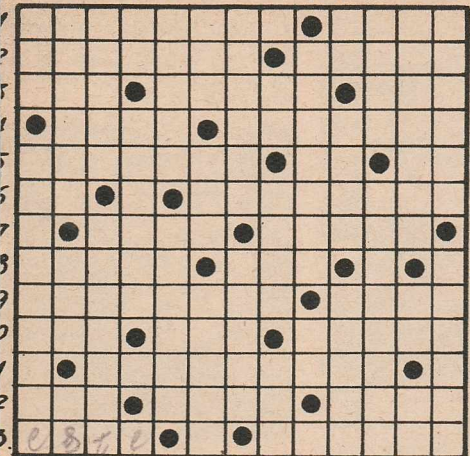
Unul dintre cei mai frecvenți susținători ai teoriei atomiste a fost marele fizician austriac Ludwig Boltzmann (sec. XIX). Într-atît de convins era savantul de realitatea atomului, încît, în ciuda tuturor tradițiilor funerare și a tuturor celor care l-ar fi putu decretat drept cînic, el a făcut în cadrul unui necrolog, o demonstrație științifică.

Vorbînd la universitate despre moartea prietenului său Loschmidt (de asemenea mare fizician austriac, susținător al teoriei atomiste), L. Boltzmann a spus: „Acum, trupul lui Loschmidt s-a dezagregat în atomi: numărul acestora poate fi calculat pe baza principiilor stabilite chiar de el. Pentru ca într-o cuvîntare în memoria unui fizician experimentat să nu lipsească și o demonstrație scriu pe tablă numărul respectiv”.

Și, deopotrivă cu convingeri și pietate, Ludwig Boltzmann a scris numărul: 10.000.000.000.000.000.000.000.000. Demonstrația, aparent cînică, era, în fond, cel mai înălțător și fierbinte omagiu adus prietenului și fizicianului atomist.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

VITRINA CU CĂRȚI

ORIZONTAL: 1) SCINTEI ÎN BEZNĂ (A. G. Vaida) — CIULEANDRA (Rebreanu). 2) BRAZDĂ PEȘTE HĂTURI (Horvâth István) — NADA FLORILOR (M. Sadoveanu). 3) PĂMÎNT DESĂLELENIT (M. Șolohov) — DEMOSTENE (Platon) — Oraș în Venețuea. 4) Firidă... pe malul Mediteranei — STEAUA FĂRĂ NUME (M. Sebastian). 5) ROȘU ȘI NEGRU (Stendhal) — Transport — Uvertura uverturii. 6) Pozezi — PRIMUL NUME (Lik-tanov). 7) SATIRE (Gr. Alexandrescu) — Diferența. 8) UN OM ÎNTRU OAMENI (C. Petrescu) — Stradă la Paris. 9) JUCĂTORUL (Dostoievski) — HAGI TUDOSE (Delavrancea). 10) OEDIP LA COLOMNA (Sofocle) — Interjecția tobei — M. EMINESCU (G. Călinescu) și GOETHE (Emil Ludwig). 11) SOLDATII (Aleksiev). 12) Roman de Rebreanu — TREI SURORI (Cehov) — SOACRA CU TREI NURORI (I. Creangă). 13) Există — GOYA (Feuchtwanger).

VERTICAL: 1) MIZERABILII (V. Hugo) (sing.) — PRĂPASTIA (Goncharov) (neart.). 2) EPIGRAMA (Martial) — Zeu casnic — În schelet. 3) AVARUL (Molière) — DON JUAN (Molière). 4) Ușite! — SINGUR (N. Virța). 5) VIAȚA LA TARĂ (D. Zamfirescu) (masc.) — Cu TURMELE (E. Camilar). 6) Cureușe de meșină — POEZII (M. Eminescu) — Sustras. 7) Căutare, privire — SPARTACUS (R. Giovagnoli). 8) Literă slavonă — ÎNTUNECARE (Cezar Petrescu) — Fata din teatru. 9) OȚEL ȘI PIINE (I. Călugăru) — ... Mo Jo. scriitor chinez. 10) Prima notă — MITREA COCOR (M. Sadoveanu) — Aerisit. 11) Munți europeni — ROMEO ȘI JULIETA (Shakespeare). 12) RUBEDENII (Z. Moricz) — A uni! — Curs! 13) POVEȘTEA VORBEI (Anton Pann) (pl.) — VIFORUL (Delavrancea).

Educație pentru toate vîrstele

POVESTIRI NOI PENTRU COPII

În fiecare seară, invocînd o lege nescrișă dar nu mai puțin imprescriptibilă, copiii își cer tainul de povești. Este un bir de la care nu se poate nădăjdui ertare. Așadar, toate resursele imaginative sînt riguros mobilizate. Sacul cu povești este desfăcut și scotocit... Cuvintele prind să țeară o punte de lumină și povestea își desfășoară aripile strălucitoare la hotarul dintre veghe și somn.

Astă-seară însă vă propun să părăsiți pentru o clipă caii cu douăzeci și patru de aripi și covoarele zburătoare și să căutați în sacul cu povești o povestire inspirată din contemporaneitate. Să fie o povestire cu oameni deosebiți, care au supus voinței lor apele și munții, negrele hoarde ale vechilor orfînduirii, mizeria și unilînța. Să fie o povestire cu eroi ai muncii, cu partizani ai păcii, cu inventatori pasionați, cu savanți geniali. Să fie o povestire în care să ciocotească minunile chimiei și forța domesticită a atomului pașnic.

De unde să luați subiecte pentru noile povești? Din ziare și reviste, din emisiunile de radio și televiziune. Zilnic veți întîlni acolo eroi și întîmplări care depășesc prin măreția și patetismul lor cele mai îndrăznețe zhoruri spre culmile imaginației ale povestitorilor de odinioară. Citind și ascultînd cu luare-amînte, veți întîlni ape transformate în

lumină, și petrol transformat în țesături fine, pe ciobanul care a devenit inginer electric și pe muncitoarea de ieri, astăzi deputată în Marea Adunare Națională. Veți întîlni pe tinerii sovietici care au transformat pustiul nisipos în grînar. Dar vor apare în povestirile voastre și micul țesător de covoare din Iran; și elevul negru din Little Rock; și muncitorul din Cuba, țară în care zăhărul era amar pentru popor și căruia numai revoluția i-a redat dulceața; și cîntecul libertății care cuprinde în faldurile sale din ce în ce mai multe țări pînă mai ieri colonii ale imperialismului. Și toate aceste povești au o trăsătură comună: sînt adevărate!

Nu, făpturile de basm nu vor părăsi niciodată lumea fermecată a copilăriei. Tot ce a creat poporul cu genul lui va rămîne pe veci un bun al copiilor poporului. Dar, alături de vechile basme nemuritoare, trebuie să creăm povești noi, înveșmîntînd istoria contemporană în veșmîntul strălucitor al poveștii. Să dăruim copiilor exemplul oamenilor cinstiți și harnici, a căror plătă cu dungile puse invers este subliniată de o dungă lată de culoare închisă.

TRICOTAJE

De cîțira ani, moda tricotațelor de vară și de toamnă cîștigă tot mai mult aprecierea femeilor. Bluzele, cu mâneci sau fără, jachetele ample, lungi, și ansamblurile din două sau trei piese cunosc un succes din ce în ce mai mare. În afară de țesătura simplă, clasică, de jerse, care continuă să fie folosită, anul acesta se poartă mult tricotațe cu relief, cu reieuri proeminente.

Modelul nr. 1 este o bluză de lînă croită drept, stil cardigan, cu un plastron triunghiular care se întoarce în chip de guler degajat pe umeri. Această bluză poate fi făcută atît din lînă cît și din bumbac, ca și bluză din desenul nr. 2 care, lucrată fiind cu dungă în relief, din țesătură, are ca garnitură o plătă lucrată simplu și croită din aceeași bucată cu mânecile. La combinațiile de două și trei culori, care aduc totdeauna o notă de originalitate și fantezie, se folosește mult negrul. Combinat cu portocaliu sau galben deschis, el poate fi folosit ca în desenul nr. 3, care reprezintă o bluză cu mâneci trei sferturi, a cărei plătă cu dungile puse invers este subliniată de o dungă lată de culoare închisă.

Un alt mod de a folosi combinația de culori ne este dat de desenul nr. 5, în care bluză de culoare bleu are de-a lungul patentului, închis cu nasturi, o dungă albă ce se continuă și în jurul gîtului.

Lucrate din lînă subțire sau dintr-un bumbac mai plin, suple, ușoare, elegante și practice, taioarele au o linie simplă, rafinamentul lor fiind dat de armonia de culori și nasturii fantezi. Folosind combinații de alb și gri închis, alb și negru, gri și galben, albastru închis și bleu deschis etc., se poate obține taiorul din desenul nr. 4. Tricotat în grupuri de dungă pe lat, taiorul are gulerul uni în aceeași culoare cu benzița ce pornește de la revers și mărginește jacheta în față.

Cel de-al doilea taior (nr. 6), uni, lucrat în punct de jerse obișnuit, este închis cu 4 nasturi și are un decolteu ascuțit; plastronul și lucrat în reieuri proeminente și subliniat de un tîghel lat. Acest taior poate fi purtat cu multe șiraguri de margele viu colorate sau cu un fular jantezi.

ȘTIAȚI CĂ...

...Himalaia... crește? Începînd din una august a anului trecut, cînd în eginaea munților Himalaia a avut loc un puternic cutremur, și pînă în prezent, vîrfurile acestor munți au crescut cu 30 de metri. Dacă creșterea va continua cu aceeași intensitate, alpinștilor e va veni și mai greu să escaladeze țărfurile pe care, în trecut abia reușiseră să le cucerească.

...un nepot al lui Jules Verne — tînărul Jean Claude Lasse, în vîrstă de 15 ani — a făcut de curînd o călătorie în jurul globului? Respectînd cu mare strictețe itinerariul lui Phileas Fogg, eroul romanului „Oculul pămîntului în 80 de zile”, nepotul celebrului romancier a folosit însă avionul, reușind astfel să-și termine călătoria în numai 80 de ore.

...peștiișorii aurii au fost folosiți recent ca aparat de mare precizie? Controlul toxicității apelor ce se scurg în apele curgătoare se făcea pînă în prezent cu ajutorul unor analize complicate. Noua metodă constă în introducerea unei cantități din apa respectivă — după ce a fost în prealabil diluată în concentrație de 10% — într-un acvarium cu peștiișorii aurii. Dacă peștiișorii rămîn liniștiți, apa capătă... notă de trecere. Dacă, însă, ei dau semne de neliniște, înseamnă că apa mai conține încă substanțe toxice.

...extracția anuală de aur nu depășește în țările capitaliste 1.000 de tone? Pentru transportarea întregii cantități, 200-250 camioane ar fi perfect suficiente, pe cînd pentru a încărea întreaga cantitate de diamante obținută în timp de un an, ar fi de ajuns un singur camion.

DEZLEGAREA JOCULUI apărut în nr. 31

ORIZONTAL: 1) Nava — Corăbii. 2) Acostare — O.N.T. 3) Vele — Lagune. 4) L — Galera — Ela. 5) Urare — Etate. 6) O — Aga — Era — T. 7) Mar — Hel — M — Po. 8) Abate — Italia. 9) Rada — Sart — Tn. 10) E — Arca — Ionie. 11) Ecran — Parima.

Colțul fotografului amator

Se întîmplă uneori să avem nevoie urgentă de o fotocopie după un act sau după o fotografie mai veche, al cărei negativ nu mai există.

Vă recomandăm un procedeu simplu pentru rezolvarea problemei. Iată-l:

Luăm actul sau fotografia după care dorim fotocopia și o așezăm în rama de

FOTOCOPII URGENTE

developăm și înxăm (în mod obișnuit). Obținem în acest fel negativul. După uscarea negativului vom proceda la fel ca mai sus și vom obține copia dorită.

Notă: Indicațiile de mai jos sînt valabile numai pentru fotografii sau acte ce au o față curată, albă.

developăm și înxăm (în mod obișnuit).

Obținem în acest fel negativul. După uscarea negativului vom proceda la fel ca mai sus și vom obține copia dorită.

Notă: Indicațiile de mai jos sînt valabile numai pentru fotografii sau acte ce au o față curată, albă.

DE VORBĂ CU MEDICUL

Z. BACIU — Ploiești. Flica dv. prezintă un sindrom hemoragiar cu o trombopenie (scăderea numărului trombocitelor). Boala trebuie privită cu foarte multă seriozitate și impune internarea ei într-o clinică de specialitate din Capitală.

C. ELENA — București. O bună parte din simptomele descrise de dv. se datoresc bolii de inimă de care suferiți. Alte simptome se datoresc într-adevăr nevrozei astenice. Medicii care v-au consultat v-au asigurat, pe bună dreptate, că starea dv. se va ameliora. Urmați cu răbdare tratamentele indicate și rezultatele nu vor întîrzia să se arate.

BĂRBULESCU NICOLAE — Giurgiu. Este imposibil să se pună un diagnostic precis de la distanță și ca atare nici tratamentul nu va poate fi indicat. Vă sfătuiam să consultați fără întîrziere un serviciu de dermatologie.

NATALITA — Craiova. Trimiteți adresa dv. exactă, referindu-vă la pseudonimul cu care semnați. Vă vom răspunde prin scrisoare.

T.C. — București. Din rezultatul analizei pe care ne-ați trimis-o nu reiese că ar fi vorba de o insuficiență hepatică. Acest rezultat este foarte bun. Pentru mîncărurile de care suferiți, consultați un dermatolog.

AURORA — Galați. Faceți la un laborator de specialitate un examen citohormonal și comunicați-ne rezultatul. După aceea vă vom trimite răspunsul cerut de dv.

POPESCU PETRE — București. Vă recomandăm să plecați la Govora unde o dată cu tratamentul spondilozei veți putea face și tratamentul emfizemului pulmonar de care suferiți.

OLTEANU ION — Segarcea. Faceți următorul tratament: seara la culcare curățați tegumentele cu o soluție de licoare Hoffman și apă distilată în părți egale. Întepați pustulele fără să le stoarceți și atingeți-le cu tinctură de iod, apoi aplicați următoarea suspensie: sulf precipitat și oxid de zinc cîte 5 gr, glicerină 10 gr, apă și alcool cîte 40 ml (extern). A doua zi dimineața spălați suspensia cu apă caldă și aplicați următoarea pudră: sulf precipitat 1 gr, talc 30 gr, (extern). Evitați în alimentație grăsimile, dulciurile. Consumați pîine în cantitate mică.

Rechinii de pe piața virusurilor și a microbilor

...Cumpărați pilulele „X”, dacă vreți să vă păstrați forța mușchilor!

...Folosiți zilnic siropul „Y”, preparat după o rețetă tibetană plătită cu 5 milioane dolari! Veți fi feriți de gripă, reumatism, dureri de cap, diaree și alte boli!

...După cinci ani de cercetări asidue în magnificele și ultramodernele laboratoare ale vechii, reputei și celei mai de încredere firme medicale, „Z”, s-a reușit cu prețul a 100 milioane dolari să se descopere în sfințită tableta „Sufletul detrat”, cel mai eficient mijloc de prevenire, combatere și frînare a recidivei cumpătatelor boli care de la Adam au chinat lumea: cancerul, arteroscleroza, sifilisul și trisofia. Folosiți de trei ori pe zi aceste tablete, dar numai în cutiile originale cu semnătura domnului administrator-delegat-senior, dacă vreți să fiți feriți... etc. De vânzare la toate farmaciile, băcăniile, bodegile și pompele de benzină!...

Industria americană de medicamente are nevoie de asemenea reclame desfrâmate pentru a asigura profiturile după care se lăcomesc patronii ei.

Rechinii de pe piața virusurilor și a microbilor — patronii marilor întreprinderi farmaceutice din S.U.A. — nu se dau în lături de la nici un fel de melodă pentru a înșela celorlalte bolnavi, dându-le medicamente false, ineficace, de multe ori chiar direct vătămătoare, totul la prețuri exorbitante, de față și speculă. Îmbogățirea monopolizatorilor pe spina reea celor bolnavi ca și a celor sănătoși, speriați de propaganda organizată într-acest scop, nu mai este de mult un secret pentru nimeni. Faptele sînt atât de elocvente și sfidătoare, încît, în urma valurilor de proteste și reclamații ale celor escrocați, autoritățile guvernamentale au fost silită să deschidă o anchetă. Astfel, ancheta senatorială a scos în evidență că:

— prețurile articolelor farmaceutice sînt excesiv de ridicate, „cercetările” de laborator fără rost și uneori produsele direct vătămătoare sănătății;

— cheltuielile monopolurilor pentru propagandă și reclama produselor farmaceutice le asigură multora dintre ele atât controlul asupra direcșelor societății sau asociații medicale, cît și asupra publicațiilor medicale care sînt astfel obligate să le susțină reclama mincinoasă.

Dr. William Bean, profesor de medicină la universitatea din Iowa, a dezvăluit următoarele:

— unele medicamente aflate în prezent pe piață sînt vătămătoare;

— de multe ori, ca să fie cîi dinții pe piață cu un produs, unii industriași nu termină experimentarea obligatorie pentru a se vedea dacă acel produs nu are efecte vătămătoare asupra altor organe ale corpului;

— unele societăți medicale care se bucură de dolarii generoși ai potențialilor industriași farmaceutice nu înțită pe oamenii de știință să cerceteze și să facă rapoarte critice asupra produselor vătămătoare puse în vânzare;

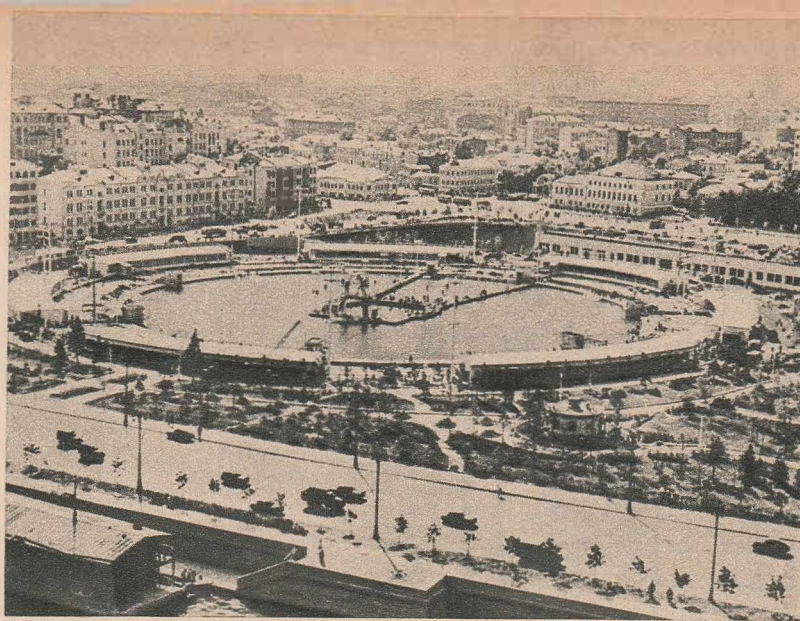
— aceiași lucru se întimplă cu publicațiile științifice medicale, care refuză articolele critice, ca să nu piardă reclamele plătite copios.

Medicul patolog dr. Hans Popper, de la spitalul Mount Sinai din New York, a declarat că unele medicamente „ouder drugs” au provocat hepatită și alte boli.

Dr. Frederick H. Meyers de la universitatea din California a contestat pretențiile industriei farmaceutice din S.U.A., care susține că se află în fruntea descoperirilor de noi medicamente. El a demonstrat că industria farmaceutică americană nu numai că este întrecută de cea din multe alte țări, dar a rămas chiar mult în urmă. Dr. Meyers a arătat că așazișele cercetări ale industriei farmaceutice din S.U.A. se concentrează asupra „exploatării și punerii în vânzare”. Ele ou ca scop modificarea medicamentelor străine, originale, care sînt bazate pe adevărate cercetări științifice, în scopul ca monopolurile americane să poată obține patenta unui derivat, indiferent dacă acest surogat de medicament este mult mai slab ca originalul și de multe ori chiar vătămător.

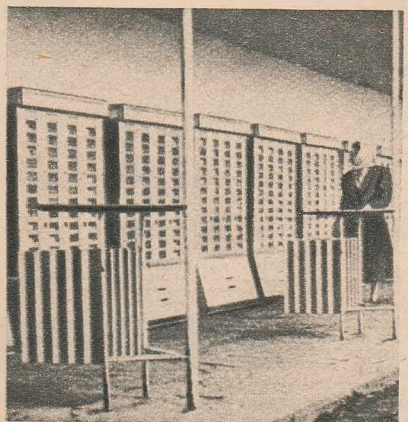
Preo mari speranțe în stîrpirea rechinilor de pe piața americană a virusurilor și microbilor nu-și face nimeni, alina timp cît S.U.A. vor fi sub stăpînirea monopolurilor. Și e normal: monopolizății din guvern nu vor lăsa niciodată în colegii lor din fruntea uneia sau alteia dintre ramurile merii finanțelor!...

Maria ARSENE

SPAIMA ȘERPIILOR. În pădurile provinciei chineze Yunnan trăiește un animal ciudat, numit de localnici „mungo”. Acest animal neobișnuit, care are doar 30 cm lungime, fascinează șerpii cu privirea, imobilizându-i astfel, după care se aruncă asupra lor și-i devorează. Nici temutul cobra nu-i rezistă, iar dacă în luptă este mușcat de șarpe, venitul nu-i produce lui „mungo” nici un rău. În fotografie „mungo” față în față cu vrăjmașul.

VÎRSTA: 1 MILION DE ANI. Au numără, ca vechime, acei ciot de copac descoperit recent de cercetătorii Muzeului geologic din Minsk (R.S.S. Bielorusă). Noua piesă se adaugă celorlalte 2.000 exponate care constituie zestia muzeului.

SPRE BUCURIA GOSPODINELOR, în orașul Karl-Marx-Stadt din R. D. Germania s-au instalat 16 automate, care eliberează contra unei monede, diferite produse alimentare preambalate, ca și unele obiecte de larg consum.

← **CEA MAI MARE PISCINĂ DIN EUROPA** a fost dată recent în folosință la Moscova. Situată pe cheul Kropotkinskaia, noua bazin de înot are o suprafață de 13.000 m², un diametru de 130 m și un volum de 25.000 m³ de apă. Prevăzută cu vestiare, bufete și cu nisip de mare din ce mai fin, uriașul bazin de înot va putea primi zilnic 30.000 de moscoviți.

NOU ÎN R. S. CEHOSLOVACIA. Printre exponatele Tîrgului Internațional care se va deschide la Brno la 11 septembrie, va fi gura și primul aparat de recepție și transmisie pe unde scurte cu transistori, creat în R. S. Cehoslovacă. În fotografie: tehnicianul Josef Matys face ultimele verificări.

NOI PRIETENI... Fotograf o înfățișează pe fînăra neagră Sila Aysata, solistă a ansamblului artistic popular din Guineea aflat în turneu în R.P. Bulgaria în timpul unei calde manifestări de simpatie din partea tineretului bulgar.

UN ACCIDENT CU URMAȘI TRĂGĂVE s-a petrecut în orașul Indianapolis (S.U.A.), unde, în timpul unei curse automobilistice, s-a derinat o parte a unui tribune. Bilanțul: 2 morți și 1 rănit.

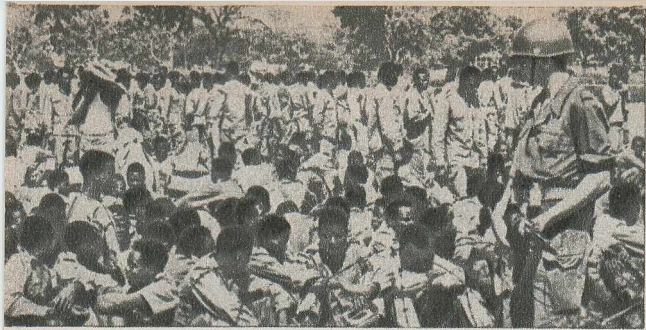

← **CIND EȘTI ÎNALȚ** e lesne să te hrănești cu frunze din pomii pe care-i înțînști în cale, așa cum se întimplă cu aceste două girafe, în drumul lor spre grădina zoologică Chester din Anglia.

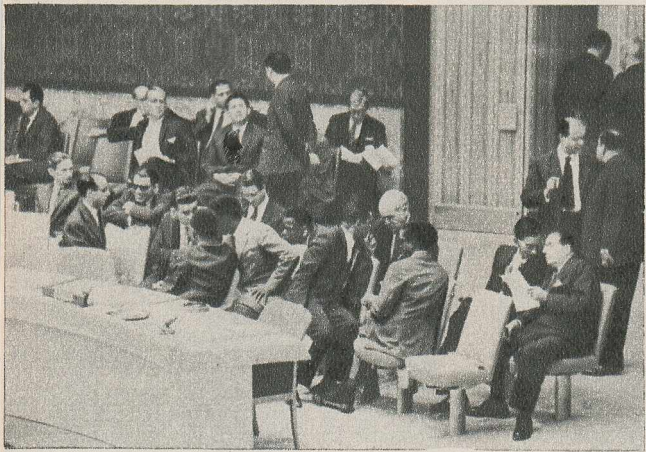

→ **ȘCOALA „ULTRAORGANICĂ”** un nou curent decadent în arta plastică occidentală, are doi fervenți susținători în Danemarca: Jens Andreassen și Myra Robinson. Ei au terminat de curind o grandioasă „operă”: câteva vase de flori așezate pe niște sculpturi, înfățișînd — ca în mostra de față — niște adevărați monștri antediluvieni. Un singur lucru rămîne de lămurit. Legătura dintre termenul „ultraorganism” și vasele de flori!...

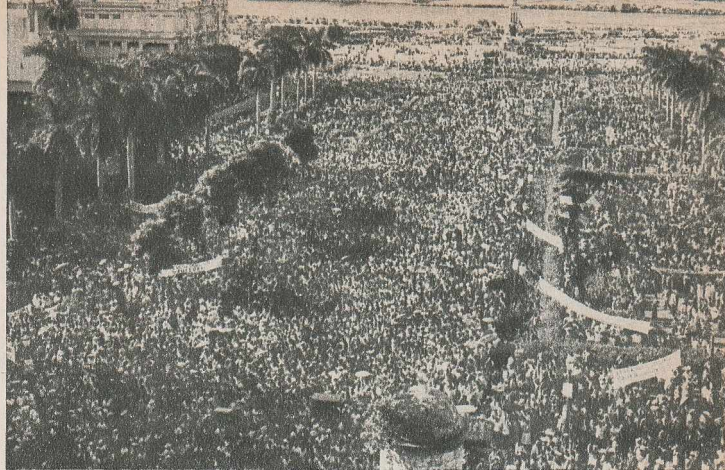
Iată ce se petrece în Katanga, provincia congoleză pe care colonialiștii, cu ajutorul marionetei lor Chombe, vor să o separe de Republica Congo: trupele colonialiste au transformat stadionul din Elisabethville într-un uriaș lagăr unde sînt deținuți cei care au manifestat pentru independența și unitatea poporului congolez.

Reprezentanții Republicii Congo în Consiliul de Securitate al O.N.U., într-una din pauzele ședințelor.

ÎN APĂRAREA REVOLUȚIEI CUBANE

Decretul cu privire la naționalizarea, pe calea exproprierii forțate, a bunurilor societăților americane din Cuba, a fost primit cu entuziasm de poporul cuban, care consideră această măsură ca un sprijin important al revoluției sale. „Revoluția cubană — a subliniat primul ministru Fidel Castro la festivitatea de închidere a primului Congres al tineretului din America Latină, ce s-a desfășurat la Havana — rămîne o realitate, în ciuda voinei Washingtonului și a Organizației Statelor Americane (organizație în care dictează imperialiștii americani — n.n.). Revoluția cubană va trăi pentru că fiii Cubei sînt gata să-și dea viața pentru viața

patriei lor. Revoluția cubană va trăi, deoarece cu ea sînt solidari muncitorii, tărani, tineretul și intelectualitatea Americii, toate popoarele exploatate din lume și toate popoarele eliberate de exploatare“.

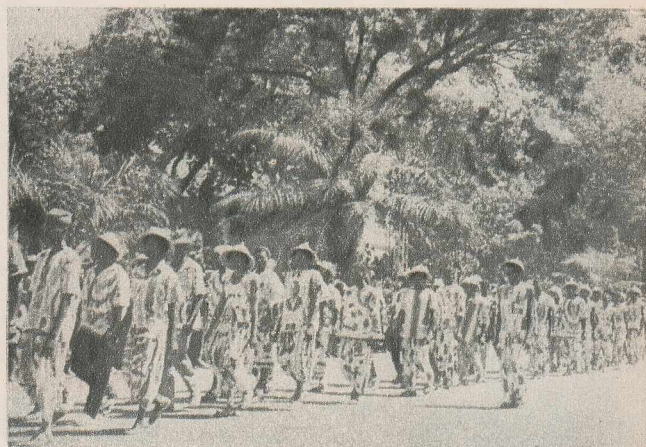
În fotografia: un urlaș miting la Havana, în cadrul căruia peste 500.000 cubani și-au demonstrat atașamentul față de măsurile revoluționare ale guvernului Fidel Castro și protestul față de acțiunile agresive ale imperialismului american îndreptate împotriva Cubei.

În fotografiile: un urlaș miting

21 DE STATE INDEPENDENTE ÎN AFRICĂ!

Numărul statelor independente din Africa se ridică în prezent la 21! După ce în săptămînile precedente și-au proclamat independența Republica Malgașă, Somalia, Congo-ul și Federația Mali, în primele zile ale lunii august au pășit pe aceeași cale — continuînd însă să rămînă membre ale „comunității franceze“ — statele Dahomey, Niger, Volta Superioară, Coasta de Fildeș și Ciad.

În fotografia noastră redăm un aspect din timpul festivităților care au avut loc la Bamako, cu prilejul proclamării independenței Federației Mali — alcătuită din fostele colonii franceze Sudan și Senegal.

AFARĂ CU COLONIALIȘTII DIN CONGO!

Sfidînd cererea poporului congolez și a opiniei publice mondiale, colonialiștii belgieni continuă să-și mențină trupele în Congo și să uncească, cu ajutorul marionetei lor — Chombe — pentru separarea de Congo a celei mai bogate provincii, Katanga. În această acțiune a lor — adevărat atentat la libertatea, independența și unitatea poporului congolez — colonialiștii belgieni sînt sprijiniți de cererile imperialiste din Occident și în special de cele din S.U.A., direct interesate în acapararea bogatei regiuni Katanga. Totodată nu se poate să nu surprindă atitudinea secretarului general al O.N.U. însărcinat cu ducerea la îndeplinire a rezoluțiilor Consiliului de Securitate din 14 și 22 iulie, prin care se cerea evacuarea imediată a trupelor belgiene de pe întreg teritoriul Republicii Congo, Hammarskjöld, după ce a ordonat intrarea trupelor O.N.U. în Katanga — ceea ce ar fi constituit un pas îndreptat spre lichidarea complotului separatist și restabilirea unității teritoriale a Republicii Congo — a revocat acest ordin. „Dacă Hammarskjöld a făcut aceasta — scria ziarul francez „Libération“ — înseamnă că el a cedat în realitate în fața șantajului puterilor occidentale aliate ale Belgiei, dornice să minimizeze amploarea intervenției Națiunilor Unite, să o reducă într-o oarecare măsură la un gest simbolic“.

Ca urmare a agresiunii colonialiștilor belgieni și a sprijinitorilor lor împotriva Republicii Congo, s-a creat, așa cum sublinia recenta declarație a guvernului sovietic, o situație inadmisibilă, pentru curmarea căreia este necesară adoptarea unor măsuri severe și eficiente menite să ducă la satisfacerea cererii legitime a poporului congolez: afară cu trupele colonialiste din Congo!

Consiliul de Securitate, întrunit într-o nouă ședință la 8 august, a cerut încă o dată — prin votarea rezoluției prezentate de Tunisia și Ceylon — ca Belgia să-și retragă trupele de pe teritoriul Congo-ului, inclusiv din Ka-

taŃga și în această provincie să intre trupe O.N.U.

Complotul imperialist împotriva libertății și independenței poporului congolez nu are sorți de izbîndă. Solidare cu lupta sa dreaptă sînt popoarele țărilor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică, popoarele Africii și întreaga omenire civilizată.

↑ Colonialiștii belgieni nu numai că refuză să-și retragă trupele din Congo dar continuă represiviunile sîngeroase împotriva congolezilor.

Avioanele „IL-18“ care au adus în Congo ajutorul în alimente acordat populației congoleze de către Uniunea Sovietică, au fost folosite apoi pentru transportarea forțelor O.N.U. alcătuite din soldați ai unor țări africane. În fotografia: pe aeroportul din Elisabethville sosesc trupe aduse din Ghana cu avioane sovietice.

REDACȚIA, București, Piața Științei, Căsuța Poștală 3502 of. 33 Tel. 17.60.10 int. 1744.

ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni, 26 lei; 6 luni, 52 lei; un an, 104 lei.

Prezentarea grafică, Vlad MUȘATESCU

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin“.

ÎN „PORTURILE” BUCUREȘTENE...

Duminică, la plecarea în cursă a „vaselor” n-au fost nici îmbrățișări duloase, nici lacrimi de despărțire și nici batiste fluturânde. N-au fost asemenea scene nici fiind a părăsit malurile cargoul de 4.500 de tone „Galati”. Și pe țărm erau doar sute de oameni veniți să le vadă plecarea...

Citeva zeci de vase de diferite tonaje și categorii au pornit, unul după altul, dintr-unul din porturile (a se citi: debarcaderele)... lacului Herăstrău. Moto nave, cargonave, hidroglisoare, veliere, crucișătoare (inofensive) și vasul amiral, spărgătorul de gheață atomic „Lenin” (un amănunt: toate în miniatură).

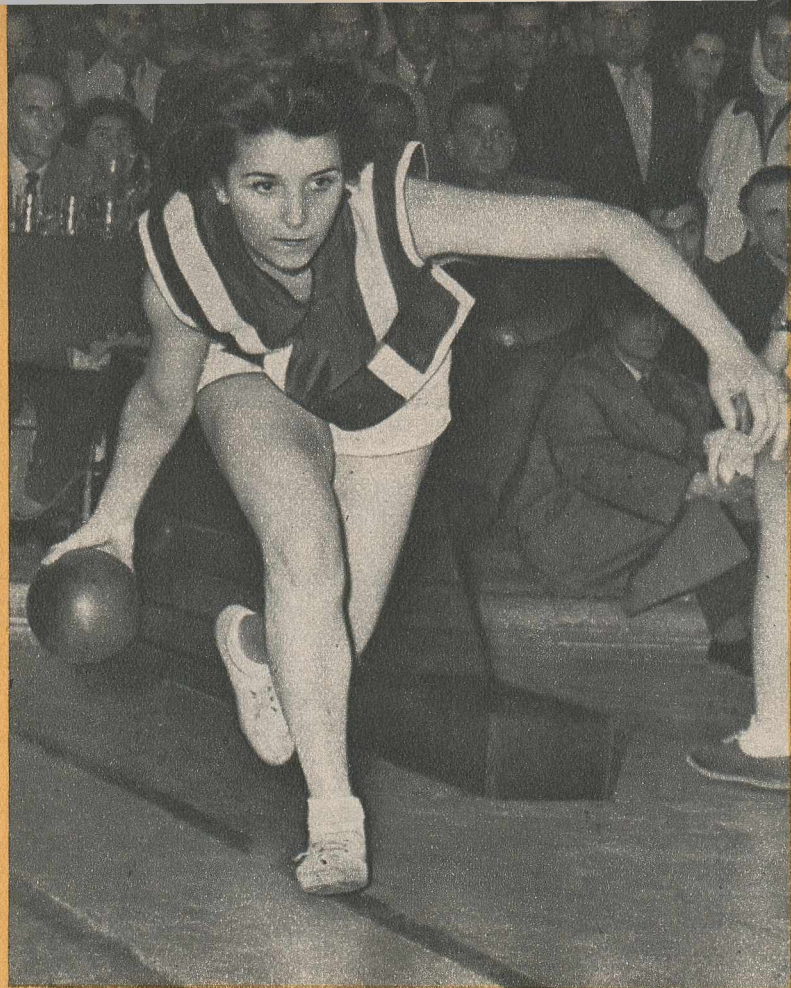
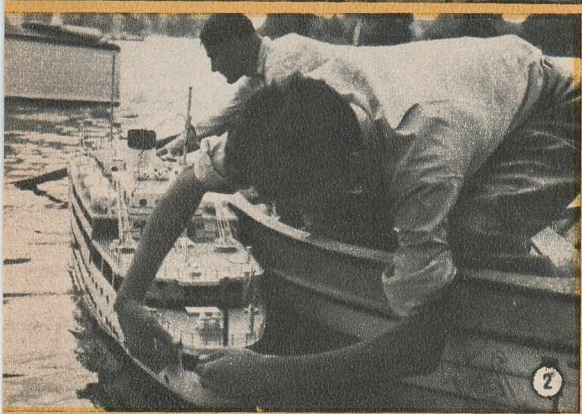
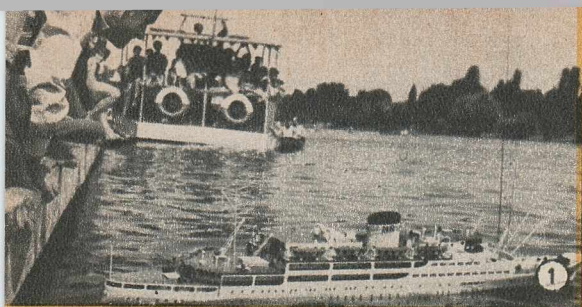
Cei de pe mal nu erau decât bucureștenii care, în ziua lor de odihnă, au preferat ștrandurile și pădurile din jurul orașului, demonstrația navomodeliștilor din întreaga țară, care cu o zi înainte se întrecuseră în cadrul concursurilor republicane de navomodelism, organizate de A.V.S.A.P.

Demonstrația publică de pe lacul Herăstrău a început asistenta și, fără îndoială, navomodelismul și-a câștigat noi și pasionați adepți.

① „Transilvania” a ridicat ancora pentru o cursă lungă pe întinderile lacului Herăstrău. De pe țărm, constructorul ei o dirijează prin radio.

② O altă „Transilvanie” este pregătită de drum. A fost introdus și porumbelul care va fi eliberat în largul lacului la comanda prin radio.

③ Ancorează în „port” cargoul „Galati” de 4.500 tone, teleghidat. Constructorii lui — I. Răduța și V. Stoican din Cîmpăna (fotografia din dreapta, jos) — l-au prezintat cu zece comenzi prin radio: porniți, opriți, înainte, înapoi, stînga, dreapta, sirenă etc. Acest model s-a clasat pe primul loc la categoria teleghidate.

În noua arenă de popice „Cimentul”, din Capitală, s-au desfășurat întrecerile pentru desemnarea campionilor feminini pe anul 1960. Ca o caracteristică a întrecerilor subliniem asaltul elementelor tinere. La capătul unor aprige dispute, titlul a revenit jucătoarei Tina Balaban de la clubul Rapid.

Fotografie de Boris CIOBANU

Pregătirile pentru noul campionat de fotbal au început mai în toate cluburile sportive din țară. În

Fotografie de T. RCIBU

ȚINII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

puțin folos. Căci filmul a început pe mina unor cineaști care, dintr-o grijă excesivă față de textul piesei, ne-au dat — ce e drept — o bandă sonoră desăvârșită, tratând însă în cel mai banal limbaj cinematografic spectacolul propriu-zis. Evadări din limitele scenei de teatru există atât de puține, încât se pot număra pe degetele unei singure mâini. Am plecat dezamăgiți de la filmul „Omul care aduce ploaie”, cu consolația că,

în interpretare teatrală, piesa lui Nash a avut o soartă mult mai bună pe scena „Municipalului”...

„Zilele filmului coreean” — una din manifestările prilejuite de aniversarea a cincisprezece ani de la eliberarea Coreei de sub jugul fascismului japonez — ne pun în prezența unui număr de realizări cinematografice vorbind despre viața eroicului și încercatului popor coreean. Vor fi văzute pe ecran, cu acest prilej, două filme artistice: „Iubiți viitorul” (inspirat din lupta partizanzilor coreeni) și „Dragoste” (foto 3, cu probleme de actualitate, din viața cotidiană); două ample documentare „Patria noastră” și „Coreea de azi” aduc, de asemenea, imagini interesante din R.P.D. Coreeană.

După terminarea festivităților „Zilelor filmului coreean”, cinematografele vor prezenta, în continuare, filmul artistic „Dragoste”, a cărei eroină principală este o tânără doctoriță.

